

List

Knjižnica Velenje
Titov trg 05
3320 Velenje

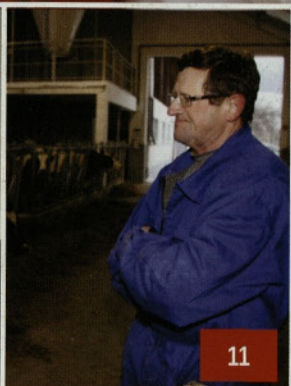
Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Pust

Rdeča kapica je obiskala tradicionalni, že šestdeseti šoštanjski pustni karneval.

8

11

22

26

ISSN 1581-8373

Poština
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XVIII
ŠT. 2
6. MAREC 2013
1,60 EUR

INTERVJU Z URŌŠEM ROTNIKOM str. 8
REPORTAŽA S KMETIJE POTOČNIK str. 11
NAŠ KAJUH IN NJEGOVE SLEDI str. 22
PUSTNA RAJANJA str. 26

Podobe pusta

FOTO: DEJAN TONKLI,
ALEKSANDER GRUDNIK,
JOŽE MILKLAVC

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Vodenje redakcije

Milojka Komprej

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 3 (marec 2013), pošljete
najkasneje do 19. marca 2013 na
elektronski naslov:

list.revija@gmail.com

Oglasno trženje prostora v Listu:

Zavod TLA, e-pošta: zavod@tla.si

Foto naslovnice: Dejan Tonkli

Naša občina	4
Intervju: dr. Uroš Rotnik	8
Reportaža: Kmetija Potočnik	11
Cerkev	13
Dogodki in ljudje	15
PV Zimzelen	19
Napovednik prireditev	20
Šolski List	22
Vrtec	24
Pust	26
Podoba kulture	28
Intervju: Peter Rezman	30
Muzej	34
Šport in rekreacija	36
Šola poje, Šoštanj poje	39
Februarski utrinki	40

Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, na podlagi 4. člena Pravilnika o dodeljevanju nepovratnih finančnih sredstev za izgradnjo malih komunalnih čistilnih naprav za obstoječe stanovanjske objekte v občini Šoštanj v obdobju 2012 do vključno 2017 (Uradni list Občine Šoštanj, št. 1/2012) objavlja

JAVNI RAZPIS

za dodelitev nepovratnih finančnih sredstev za izgradnjo malih komunalnih čistilnih naprav v občini Šoštanj za leto 2013

I. PREDMET RAZPISA

Predmet javnega razpisa je sofinanciranje dela stroškov nakupa in vgradnje malih komunalnih čistilnih naprav v velikosti do 50 populacijskih enot.

II. SPLOŠNI POGOJI SOFINANCIRANJA

1. Upravičenci do sofinanciranja so fizične osebe, ki so lastniki stanovanjskih stavb v občini Šoštanj in sicer na območjih izven aglomeracij, znotraj katerih se predvideva izgradnja javne kanalizacije.

2. Čistilna naprava mora zadostiti naslednjim tehničnim zahtevam:

- čistilna naprava mora biti izdelana v skladu z enim od standardov: SIST EN 12566-1, SIST EN 12566-2, SIST EN 12566-3, SIST EN 12566-4 ali SIST EN 12566-5 in iz katere se v skladu s temi standardi odvaja očiščena odpadna voda neposredno v površinsko vodo, kar se dokazuje z ustreznim a testom oz. certifikatom. Na spletni strani Zbornice komunalnega gospodarstva je objavljen seznam nekaterih MKČN, ki izpolnjujejo kriterije. (http://www.gzs.si/slo/panoge/zbornica_komunalnega_gospodarstva),
- čistilna naprava mora imeti kot gradbeni proizvod izjavo o skladnosti, da ustreza standardom iz prejšnje alineje in je izdelana v skladu s predpisom, ki ureja potrjevanje skladnosti in označevanja gradbenih proizvodov,
- za čistilno napravo mora biti izdelana ocena obratovanja, iz katere mora biti razvidno, da je obratovanje male komunalne čistilne naprave v skladu z določbami Uredbe o emisiji snovi pri odvajanju odpadne vode iz malih komunalnih čistilnih naprav.

3. Pogoji za dodelitev sredstev za sofinanciranje gradnje MKČN so:

- da stanovanjski objekti, ki se bodo priključili na MKČN ležijo v občini Šoštanj na območjih izven aglomeracij, znotraj katerih se predvideva izgradnja javne kanalizacije,
- da MKČN zagotavlja čiščenje komunalne odpadne vode za stanovanjske objekte, zgrajene na podlagi gradbenega dovoljenja oz. v skladu z veljavno zakonodajo,
- za obstoječe objekte se štejejo stanovanjski objekti, za katere so bile MKČN zgrajene od 01.01.2011 dalje.

4. Višina sofinanciranja MKČN za posamezno stanovanjsko hišo znaša 1.000,00 EUR, višina sofinanciranja MKČN za povezovanje več stanovanjskih hiš na eno čistilno napravo znaša 1.000,00 EUR po stanovanjski hiši, vendar največ do 50% investicijske vrednosti MKČN z vključenim DDV. V primeru izgradnje skupne MKČN je nosilec investicije lastnik zemljišča, na katerem bo zgrajena skupna MKČN.

III. VIŠINA RAZPISANIH SREDSTEV

Sredstva za sofinanciranje so zagotovljena v proračunu Občine Šoštanj za leto 2013, pod proračunsko postavko 15022008, Sofinanciranje malih čistilnih naprav, v višini 50.000,00 EUR.

Sredstva se dodeljujejo upravičencem po vrstnem redu prispelih popolnih vlog do porabe proračunskih sredstev tekočega leta za ta namen. Upravičenci, ki so podali popolne vloge v tekočem letu in zaradi porabe sredstev niso sklenili pogodbe o sofinanciranju, imajo ob ponovni prijavi na razpis prednost pred ostalimi prijavitelji.

IV. ROK IN NAČIN ODDAJE VLOG

Vloga za sofinanciranje mora biti podana na predpisanem obrazcu »Vloga - prijavi obrazec -sofinanciranje MKČN«. Kandidati jo lahko dobijo na sedežu Občine Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj oziroma na spletni strani Občine Šoštanj: www.sostanj.si.

V primeru povezovanja lastnikov več stanovanjskih hiš na skupno čistilno napravo, morajo vsi lastniki posamezne stanovanjske hiše, priključene na skupno čistilno napravo, podati skupno vlogo za sofinanciranje, medsebojna razmerja pa urediti s posebno pogodbo.

Vloga se šteje za popolno, če je k vlogi priložena vsa v vlogi zahtevana dokumentacija.

Kandidati lahko oddajo vloge do vsakega zadnjega delovnega dne v mesecu. Odpiranje vlog, ki ni javno, se bo izvajalo do 10. dne v mesecu. Kandidati lahko vloge vročijo osebno na sedežu Občine Šoštanj ali jih pošljejo priporočeno po pošti na naslov: OBČINA ŠOŠTANJ, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj. Vloga z zahtevano dokumentacijo mora biti oddana v zaprti kuverti s pripisom »RAZPIS ZA SOFINANCIRANJE MKČN – NE ODPIRAJ«.

V. POSTOPEK OBRAVNAVE VLOG

Postopek vodi komisija, ki jo s sklepom imenuje župan. Komisija v roku 15 dni od obravnave vlog pripravi seznam upravičencev in upravi občine posreduje predlog za dodelitev proračunskih sredstev.

Uprava občine v upravnem postopku z odločbo odloči o dodelitvi proračunskih sredstev. Zoper odločbo je možna pritožba županu. Po izdani odločbi mora upravičenec na Občino Šoštanj najkasneje do 15.11.2013 predložiti zahtevek za dodelitev sredstev za izgradnjo MKČN skupaj z zahtevanimi prilogi.

Po predložitvi zahtevka se z upravičencem sklene pogodba o dodelitvi nepovratnih sredstev in ostalih medsebojnih obveznostih in pravicah. Nakazilo sredstev se izvrši na osebni račun upravičenca v roku 30 dni od podpisa pogodbe.

VI. NADZOR IN SANKCIJE

Če se ugotovi, da so bila sredstva porabljen za drug namen, ali da so bila dodeljena na podlagi neresničnih podatkov oz. je prejemnik prekršil druga določila pogodbe, je občina upravičena zahtevati vračilo dodeljenih sredstev s pripadajočimi zamudnimi obrestmi.

VII. DODATNE INFORMACIJE

Kontaktna oseba za dodatne informacije v zvezi z razpisom je Simon Usar, telefon: 03 89 84 347; e-mail: simon.usar@sostanj.si

Številka: 354-0003/2013

Datum: 17.01.2013

ŽUPAN OBČINE ŠOŠTANJ:

Darko MENIH, prof., l.r.

Predstavitev pedagoških programov v vili Mayer

Vsredo je v Šoštanju v vili Mayer Občina Šoštanj predstavila pedagoške programe, ki bodo od prihodnjega tedna dalje potekali v tej čudoviti prenovljeni vili z začetka 20. stoletja.

Povabljeni predstavniki medijev, ravnatelje osnovnih šol in vrtcev ter druge ugledne goste, ki so tako ali drugače povezani s prenovo in delovanjem vile Mayer, je pozdravil župan Občine Šoštanj **Darko Menih**, ki je med drugim poudaril, kako vesel je, da bo vila dobila vsebino za najmlajše, saj je nujno bogato kulturno dediščino našega kraja približati tudi njim. poleg tega je župan tudi izpostavil, kako pomembno je, da poleg stalnih razstav vila dobi tudi bolj dinamično, živahno vsebino. Župan se je zahvalil Alenki Verbič za njeno prizadevnost in odlično pripravljene programe.

Zbrane je nagovorila tudi **Damjana Pečnik**, generalna direktorica Direktorata za kulturno dediščino na Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport, ki je skupaj z županom Darkom Menihom junija 2010 tudi svečano odprla prenovljeno vilo Mayer v Šoštanju. Dejala je, da se vedno rada vrača na takšne objekte, saj to pomeni, da ti objekti, v katere se vlaga, tudi živijo. »Še pomembneje, kot sama razstava, je te vsebine znati predstaviti našim najmlajšim. Če ne bomo vzgajali otrok, je malo verjetno, da se bo naša kulturna dediščina ohranila,« je med drugim še povedala Pečnikova.

Občina Šoštanj na vseh področjih odlično sodeluje z Vrtcem Šoštanj, prav otroci šoštanjskega vrtca bodo prvi imeli priložnost od bližje spoznati nove pedagoške programe v vili Mayer. V Vrtcu Šoštanj že tekom celega šolskega leta izvajajo program »Kulturna dediščina našega kraja«. **Mag. Milena Brusnjak**, ravnateljica Vrtca Šoštanj je ob tem dejala: »Pri izvajanju tega programa smo osredotočeni na dva temeljna cilja. Spoznavanje širšega in ožjega družbenega in zgodovinskega okolja, v katerem živimo, drugi cilj pa je gojiti pozitivna čustva do kraja, v katerem živimo.«

Foto: arhiv Občine Šoštanj

Programe je predstavila avtorica **Alenka Verbič**, višja svetovalka za družbene dejavnosti na Občini Šoštanj:

»Pedagoški programi so metodično in didaktično zasnovani tako, da upoštevajo vsa sodobna načela in elemente muzejske pedagogike. Vsebinsko se vežejo na stalne zbirke, predstavljene v vili, in temeljijo na resničnih, privlačnih in zanimivih zgodbah o družini Mayer, odkrivajo drobce iz življenja akademskega kiparja Ivana Napotnika, spregovorijo o likih in materialih, iz katerih je nadarjeni umetnik ustvarjal, in odkrivajo zgodbe o predmetih iz Čebulove in Kojčeve zbirke.

Vsi pedagoški programi so dinamični, zato otroci ves čas aktivno sodelujejo; primerjajo, naštevajo, iščejo asociativne zveze, igrajo različne vloge, odkrivajo ključne predmete posameznih zbirk, predmete

opazovanja vežemo na predmete, otrokom poznane iz vsakdanjega življenja. V programih je upoštevana otrokova potreba po gibanju, vidik opazovanja se neprestano spreminja, saj gre za tematsko zelo različne stalne zbirke: od hortikulture, kiparske, arheološke in sakralne. Prav gotovo bo najmlajšim obiskovalcem izjemno privlačen pedagoški program, ki se bo odvijal na prostranem vrtu vile Mayer. Prilagojen je posameznemu letnemu času in cvetenju nekaterih primarnih okrasnih rastlin (tulipanovec, magnolije, hortenzije), odkriva najstarejše rastline, nekdanjo sprehajalno pot družine Mayer in ostanke gloriote, teniško igrišče, nekdanji vhod v odvetniško pisarno, gusarsko ladjo, zgodbo o vrtnem vodnjaku, o stebelnih vrtnicah in o gredi tulipanov, ki je vrt krasila že pred I. svetovno vojno.

Prizadevanja Občine Šoštanj za izvajanje pedagoških programov v vili Mayer so se pričela že z izdelavo publikacije *Vodnik po stalnih zbirkah vile Mayer*, kjer se vsako poglavje vodnika zaključuje s povzetki za otroke.

Naslovi posameznih pedagoških programov:

- Na obisku v vili Mayer;
- Raziskovalci vrta vile Mayer;
- Skrivnosti podstrešja vile Mayer;
- Raziskujemo klet vile Mayer;
- Odkrivajmo skrivnosti kiparskih umetnin;
- Galerijski detektivi odkrivajo zgodbe starih predmetov.

Občina Šoštanj je za potrebe izvajanja dveh pedagoških programov na novo uredila del podstrešja vile Mayer (**audiovizualni prostor in didaktični kotichek, mini lutkovni oder in kotichek z igračami in predmeti iz prve polovice preteklega stoletja**).

Pričetek izvajanja pedagoških programov za predšolske otroke bo v sredo, 13. februarja ob 10. uri, ko v vili Mayer že pričakujemo otroke Vrtca Šoštanj.

Na občini ocenjujemo, da bodo na ta način pomembno prispevali k vzgoji za kulturo pri najmlajših obiskovalcih. Na Občini Šoštanj si prizadevamo, da bo celosten projekt izvedbe pedagoških programov v

Foto: arhiv Občine Šoštanj

vili Mayer otrokom ponujal kakovostno umetniško doživetje, temelječe na raziskovanju in aktivnem sodelovanju najmlajših obiskovalcev vile.

Prepričani smo, da bo **šest različnih interaktivnih programov**, ki smo jih s pomočjo naklonjenega sodelovanja Narodne galerije iz Ljubljane razvijali eno leto, pri predšolskih otrocih in šolarjih izboljšalo poznavanje bogate in zanimive lokalne kulturne dediščine in kiparske umetnosti.

Po koncu uradnega dela so si gostje ogledali na novo urejene kotiche in bili prvi gostje Mini lutkovnega gledališča, v katerem so se lahko prepričali, da bodo otroci, ki se bodo udeleževali pedagoških programov, na zanimiv način spoznavali bogato zgodovino te meščanske vile.

Pri izvedbi projekta so nam pomagali:

NARODNA GALERIJA iz Ljubljane; strokovna pomoč pri pripravi pedagoških programov; Muzej Velenje; predmeti za opremo podstrešja in osvežitev hortikulture zbirke; LEKARNA ŠOŠTANJ; podarjeni predmeti za opremo podstrešja; JZ Vrtec Šoštanj; pohištvena oprema za didaktični kotichek; NLB d. d., Poslovalnica Šoštanj; didaktične igrice.

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJI SVETOVALEC ZA ODNOS Z JAVNOSTMI

Kosovni odpadki v Šaleški dolini

Bo nov pristop olajšal ali otežil oddajo kosovnih odpadkov?

Iz PUP Saubermacher, podjetje za ravnanje z odpadki d.o.o. so obvestili vsa gospodinjstva o novem načinu zbiranja in odvoza kosovnih odpadkov. Novost pri zbiranju kosovnih odpadkov iz gospodinjstev je ta, da bo po poslej potekal na osnovi izstavljenih naročilnic s strani občanov (gospodinjstev) tako, da bo dostavil izpolnjeno »naročilo« z označbo odjemnega mesta (naslov gospodinjstva). Naročnik je opravičen do brezplačnega odvoza odpadkov enkrat letno do 4 m³, nad to količino ter za večkratne odvoze odpadkov pa je potrebno plačilo na osnovi cenika pooblaščenega koncesionarja PUP Saubermacher. Na videz gre za izboljšanje možnosti oddaje kosovnih odpadkov, najbrž pa bo odvoz in prevzem le teh zelo podražilo. Ta sistem bo vpeljan na področju vseh treh občin (Šmartno ob Paki, Šoštanj in MO Velenje). Pri podjetju PUP Saubermacher so še zapisali, da gre tudi za preprečevanje »pobiranja« koristnih odpadkov s strani drugih, nepooblaščenih »zbiralcev«, predvsem koristnih in tržno zanimivih materialov. Ostaja pa še vedno možnost brezplačne oddaje kosovnih odpadkov z lastno dostavo v zbirne centre v Šaleški dolini in Šmartnem ob Paki (Centralni zbirni center-Velenje 1 ob Škalskem jezeru, Velenje-2 pri Železniški postaji Velenje, Šoštanj-za gasilskim domom ter Šmartno ob Paki-za pokopališčem). Naročeni odvozi bodo potekali po vnaprej določenih terminih, za občino Šoštanj v juniju ter Šmartno ob Paki v septembru. Priporočeno je naročanje odvozov že pred tem na posebnih obrazcih ter tudi po elektronski pošti ali faksu. Več informacij v tej zvezi je mogoče dobiti tudi na telefonski številki 03

8968711 in 03 8968718. Novost kaže na to, da si bo koncesionar prizadeval zbrati tudi čim več uporabnih in tržno zanimivih odpadkov, hkrati pa bi naj nastalo več reda in manj onesnaženosti z nagrmadenimi tovrstnimi odpadki v do sedaj določenih zbirnih terminih. Bo pa nekaterim ljudem, ki so komunikacijsko manj usposobljeni in spretni, najbrž povzročalo nekaj težav. Obvestila koncesionarja, ki so prispela na gospodinjstva v minulih dneh, je za to potrebno vzeti resno in jih skrbno proučiti ter shraniti vsaj do terminov možne oddaje.

JOŽE MIKLAVC

Zbirno mesto kosovnih odpadkov v Šoštanju je za gasilskim domom.

Foto: Jože Miklavc

❏ Znan lastnik zavrženih živali

V gozdu v Gaberkah je bilo v januarju najdenih pet psičkov starih približno šest tednov, podhranjenih premraženih...skratka, v zelo slabem stanju. Očitno jih je tja odložila brezsrčna in brezvestna človeška roka. K sreči so jih našli dobri ljudje, jih nahranili in jim dali toplo zatočišče. Obvestili so Občino Šoštanj, ki naj bi bila zakonsko dolžna poskrbeti za zapuščene in potepuške živali. Prevzelo jih je zatočišče Zonzani Dramlje, s katerimi ima občina pogodbo.

Žal na občini Šoštanj ugotavljajo, da je takšnih primerov vse več, kar pa predstavlja za občino velik strošek, saj morajo plačati stroške prevoza s prevzemom, karanteno in tridesetdnevno oskrbo. V teh tridesetih dneh zatočišče intenzivno išče lastnika, oziroma poskuša najti dom najdeni živali. To pomeni, da je končni strošek za eno zapuščeno in najdeno žival za Občino cca **500 evrov**.

Občina si vse bolj prizadeva, da bi nastali stroški bremenili lastnika zavržene živali, zato bodo poskušali za vsak posamezni primer poiskati lastnika in v kolikor jim bo to uspelo, bo moral brezvestni lastnik poravnati vse stroške z vsemi kazenskimi ukrepi vred.

V zgoraj navedenem primeru je lastnik psičke, ki je povrgla te pse že znan in se bo moral preko ustreznih inštitucij za takšno dejanje tudi zagovarjati.

MILOJKA BAČOVNIK KOMPREJ

Foto: arhiv

❏ Krvodajalski akciji v marcu

Območno združenje Rdečega križa Velenje (Šmartno ob Paki, Šoštanj, Velenje), organizira prve letošnje akcije darovanja krvi v občinah Šoštanj in Šmartno ob Paki.

Prvi odvzem bo za potrebe Bolnišnice Celje v Hiši mladih v Šmartnem ob Paki, 21. marca od 7. do 11. ure. Naslednja pa le dan za tem, 22. marca od 8. do 13. ure za Bolnišnico Maribor v gostilni Pod klancem v Ravnah pri Šoštanju. Organizator, OZ RK Velenje ter krajevni odbori RK s tega območja vabijo darovalce, da se udeležijo odvzema.

JOŽE MIKLAVC

❏ Pisarna državnega svetnika dr. Milana Medveda v Velenju

Stiki tudi za občane občine Šoštanj

V novem sestavu Državnega sveta Republike Slovenije, ki se je konstituiral 12. decembra 2012, je predstavnik lokalnih interesov v državnem svetu iz volilne enote št. 6, v katero spada tudi občina Šoštanj, državni svetnik dr. Milan Medved. Na podlagi Zakona o določitvi volilnih enot za volitve predstavnikov lokalnih interesov v Državni svet Republike Slovenije obsega volilna enota št. 6 občine Gornji Grad, Ljubno, Luče, Nazarje, Mozirje, MO Velenje, Solčavo, Šmartno ob Paki, Šoštanj in Rečico ob Savinji, sedež volilne enote pa je v Velenju. Občina, v kateri je sedež volilne enote (po dogovoru med občinami in državnim svetnikom pa je to lahko tudi druga občina), članu Državnega sveta Republike Slovenije omogoči uporabo prostora, kjer lahko opravlja razgovore s predstavniki občin, z volivci in drugimi zainteresiranimi iz vseh občin volilne enote, ter mu nudi tudi strokovno in administrativno pomoč. Državni svetnik dr. Medved ima tako svojo pisarno v Velenju v upravni stavbi Mestne občine Velenje (Titov trg 1, Velenje, 2. Nadstropje). Za razgovor z državnim svetnikom se je potrebno predhodno dogovoriti. To lahko zainteresirani državljani storijo v času uradnih ur (v ponedeljek, torek in četrtek od 8. do 15. ure, v sredo od 8. do 17. ure ter v petek od 8. do 13. ure) osebno v tajništvu župana Mestne občine Velenje, po telefonu ali pa po elektronski pošti.

JOŽE MIKLAVC

Državni svetnik v šesti volilni enoti je dr. Milan Medved. Foto: Jože Miklavc

Dr. Uroš ROTNIK

Zaverovan v delo, strokovnost in boljše prihodnost

Uroš Rotnik, krajan Florjana, Šoštanja, občan Šaleške doline. Skromen človek v splošnem pomenu, zahteven in močan v idejah ter izvajanju svojega poslanstva in strokovnega dela. Pognal je tam, sredi Družmirskega polja, iz »Bodjanove familije«, ki jo je »vzela« električna energija..., ki jo je potopilo Družmirsko jezero... kot ceno za blagostanje, oskrbo slovenske družbe z najzanesljivejšim virom električne energije iz energenta v nedrjih Šaleške doline.

Uroš, še skoraj kratkohladeček, se je brusil že kot osnovnošolec, kot dijak in še zlasti kot študent -kot priljubljen poštar, zanesljiv pismonoša v Šoštanju. Le česa vse ni počel, bi se lahko spraševali....preden je postal strojnik, magister in doktor znanosti?! Med študijem je bil inštruktor v avtošoli, profesor matematike, po študiju pa začel kot pripravnik v Termoelektrarni Šoštanj na najbolj umazanih pepelnih področjih, kasneje pa na delih z visokim tveganjem za varno delo in zdravje. A je iz vsega, iz izkušenj in upornosti, trdne volje za doseganje cilja, že leta 2001 postal so-direktor tedanjemu prvemu možu TEŠ-a Jaroslavu Vrtačniku, dve leti kasneje pa je povsem sam prevzel mesto glavnega direktorja, s katerega je bil po uspešnem vodenju politično odstavljen konec leta 2010. In ne nazadnje Uroš Rotnik kot Častni občan občine Šoštanj, Častni skakač čez kožo in Naj osebnost šaleške doline 2010 je skrben in podjeten družinski človek ter do vsakega prijazen in korekten sogovornik. Resen, zaverovan v poštenost ljudi, v napredek, v svojih izjavah komaj opazno šegav in humoren. Ob prevzemu novega delovnega področja z začetkom leta 2013, je z veseljem privolil v zares iskren in poglobljen pogovor za List, za bralce Lista in kot »mušter« za obstoj in razvoj naše skupne prihodnosti. Za sodelovanje smo mu zelo hvaležni.

Potem, ko vas je Nadzorni svet TEŠ 11.11.2010 razrešil z mesta dolgoletnega uspešnega direktorja TEŠ-a, ste nekaj časa nadaljevali z delom v vaši zasebni firmi, konec lanskega leta, 12.12.2012, pa vas je Svet ustanoviteljev Komunalnega podjetja Velenje imenoval za direktorja Komunalnega podjetja Velenje, ki deluje na področju občin Šmartno ob Paki, Šoštanj in Velenje. Je bil to vaš osebni izziv ali želja in potreba ustanoviteljev?

Glede na to, da so me nadzorniki TEŠ-a zelo nenavadno odstavili, sem se zavestno odločil, da odprem svoje podjetje in delujem naprej na področju, kjer sem najbolj strokovno usposobljen, to je v energetiki. Dve leti sem uspešno delal po elektrarnah na področju držav bivše skupne države Jugoslavije. Nenehno pa sem imel v glavi misel, da me je Slovenija šolala več kot dvajset let, jaz pa sedaj svoje znanje prodajam v tujini, ker doma, kot kaže, za takšne kot sem jaz ni več prostora. S to mislijo sem se največkrat ukvarjal med vožnjo domov iz Srbije, Bosne, Makedonije. Časa za te pomisleke sem imel več kot dovolj, saj sem v zadnjih dveh letih prevozil preko 160.000 kilometrov. Sem človek, ki mu ni vseeno, kaj se dogaja z okoljem, kjer živim. Ves čas me vleče želja, da bi ustvarjal v domačem okolju. Prijavil sem se na razpis za direktorja Komunalnega podjetja Velenje, d.o.o., (KPV) in po celotni razpisni proceduri me je Svet ustanoviteljev KPV tudi imenoval. Ja, to je sedaj postal moj osebni izziv, želim pa si, da bi s svojim delom izpolnil želje in potrebe vseh prebivalcev Šaleške doline in zaupanje županov MO Velenje ter občin Šoštanj in Šmartno ob Paki.

Poznamo vas kot strokovnjaka tehnične usmeritve, dr. strojnih znanosti, človeka srednje generacije ter družinskega moža, ki je ustvarjal zase, za družino, za Šoštanj, za Šaleško dolino in Slovenijo. Vam je po naporih (in najbrž razočaranjih), ki ste jih doživljali ob pripravah in začetku gradnje nadomestnega agregata TE6 ter kasnejših težavah z očitki o domnevnih nepravilnostih pri gradnji, ostalo še dovolj energije in volje za vodenje in razvoj obširne ko-

Foto: Jože Miklavc

munalne dejavnosti, še kako pomembne za oskrbo z energijo, vodo, ekologijo in urejenosti krajine?

Prav gotovo. Če kaj, mi zagotovo ni zmanjkalo energije in idej. Pri kolegih sem znan kot vztrajen zagovornik svojih pogledov, prepričati pa me je mogoče le z jasnimi argumenti. Ko si zastavim cilj, mu grem naproti in storim vse, da ga uresničim. Življenje zadnjih nekaj let me je naučilo, da moram včasih stopiti tudi kakšen korak nazaj, da si bolje in ponovno pogledam situacijo in opravim dodatno presojo ter nato nadaljujem še bolj smelo proti cilju. V takšnem primeru vedno pomislim na situacijo, ko prideš do potoka, za katerega veš, da ga lahko preskočiš. Če ne gre z mesta, gre zagotovo z zaletom. Če kaj, je moja lastnost vztrajnost, ki me vodi proti cilju. Tokrat je moj in naš skupen cilj (z ekipo in celotnim kolektivom sodelavcev KPV) najuspešnejše in uporabnikom prijazno komunalno podjetje v Sloveniji.

Kako ste se lotili vodenja KPV v času, ko na vse gospodarske in družbene dejavnike pritiska gospodarska in politična kriza, ko so odnosi med ljudmi zelo skrhani in je slabo vzdušje tudi v mnogih delovnih sredinah?

Lotil sem se ga tako, kot sem se vsakega dela do zdaj. Vestno in odgovorno. Zavedam se, da podjetje niso stroji in naprave. Gre za ljudi, za človeka... torej ljudi z veliko začetnico. Korektni odnosi do zaposlenih in dobro vzdušje vseh zaposlenih v KPV, so edini ključ do mojega in našega skupnega uspeha.

Vaš delokrog se nanaša na sodelovanje s tremi občinami, soustanoviteljicami KPV. V stiku boste takorekoč z vso lokalno skupnostjo Šaleške doline, s Šmartnim ob Paki ter številnimi podjetji, družbami in zavodi znotraj tega. Vidite v tem težavo, ali menite, da je ta prostor dovolj kompakten in dovzeten za nove napore za ohranitev trajnostnega razvoja komunalnih dobrin in ohranitev relativno visokega komunalnega standarda občanov?

Sploh ne vidim nobenega problema pri sodelovanju z vsemi akterji iz Šaleške doline in širše. Jasno je, da vsepovsod prihaja do težav. Zavedam pa se, da je tudi vsak problem rešljiv. Za to smo menedžerji, da rešujemo probleme in dvigujemo kvaliteto podjetja. Tisti, ki vedno samo jamrajo, da se nič ne da, naj raje prepustijo vodstvena mesta drugim.

Če še enkrat seževa nazaj na polje vodenja in gradnje energetskih kapacitet, pomembnih za vso Slovenijo, kar TEŠ nedvomno je, ali vas očitki o tako imenovanem »Šaleškem lobiju« ne bodo ovirali pri izvajanju vizije KPV in vaših poslovnih odločitvah?

Če na kaj, sem ponosen na »Šaleški lobi«. Sem mnenja, da je ta lobi sestavljen iz večine prebivalcev Šaleške doline. Šteje preko 40 tisoč ljudi. Res je, da smo brez izkaznic, imamo pa po celi Sloveniji prepoznavno govorico. Vedno, ko je to potrebno, smo enotni in močni, da se nas skriti in odkriti nasprotniki dobesedno bojijo. Ustrašijo. Škoda je, da ob nekaterih priložnostih nismo izrazili strožjih zahtev. Za Slovenijo, za naše energetsko blagostanje, smo vložili in še vlagamo ogromno. Predvsem v smislu zmanjšanja obremenitev okolja, negativnih posledic na ljudeh in v naravi. Zaslužimo si več kot dobimo, kot imamo. Zaslužimo si ne le »mesto svetlobe«, Šoštanj, imeti bi morali »dolino svetlobe«.

Dr. Rotnik, katere prioritete ste postavili pred to skupnost, pred najožje sodelavce in pred uporabnike komunalnih storitev? Vemo, da je donedavni direktor Marijan Jedovnicki, ki se je upokojil, med partnerji in sodelavci užival visoko mero zaupanja in kredibilnosti. Boste z vašim delom lahko predhodnika v čem tudi presegli?

Gospod Jedovnicki je vrsto let vodil JKPV. Rezultati so vidni. Povsem logično je, da si želim preseči prejšnjega direktorja. Verjamem pa tudi,

da bo gospod Jedovnicki na to ponosen, saj si vsak pravi direktor želi, da gre podjetju po njegovemu odhodu še naprej dobro. Prioriteta je ena sama: voditi podjetje kot dober gospodar.

Foto: Jože Miklavc

Katerim nalogam znotraj razvejanih področij dejavnosti KPV ste se posvetili najprej? Bo med njimi tudi kadrovska »pometanje«, kot je zdaj aktualna praksa sedanje vladajoče politike in menedžmenta?

Prioritetna naloga je zagotovo nadaljevanje visoko kvalitetnih storitev za občane. To je oskrba s pitno vodo, odvajanje in čiščenje odpadkov ter seveda nadaljevanje tradicionalno dobre obratovalne zanesljivosti sistema daljinskega ogrevanja Šaleške doline. Najprej sem se posvetil izdelavi poslovnega načrta za leto 2013, saj namreč do mojega prihoda še ni bil sprejet ter uskladiti cen »vodnih« storitev po trenutni veljavni uredbi. Za cilj sem si zadal, da bo vse to urejeno do konca meseca februarja. Pri mojem vodenju je vedno stalnica zniževanje stroškov in tudi tukaj bo tako. Nimam namena zniževati plač tistim, ki na KPV pridno in vestno delajo, niti »pometati« z njimi, ker si tega noben dober delavec ne zasluži. Zavedam se, da nekaterim zaposlenim to nikjer in nikoli ne ustreza, morda bo tako tudi pri nas. Za takšne imam nasvet, da naj si izberejo drugo podjetje in drugega direktorja.

Morda lahko izpostavite ključne projekte (vsaj dva, tri), s katerimi se vaše javno podjetje ukvarja, oz. bo soočeno v prihodnjih tednih, mesecih?

Na KPV se že ukvarjamo in se bomo še vsaj do leta 2016 s kohezijskima projektoma »Celovita oskrba s pitno vodo v Šaleški dolini« in »Odvajanje in čiščenje odpadne vode v Šaleški dolini«. To sta projekta, vredna preko 40 milijonov evrov. Potreboval bom vso »pamet« celotnega KPV. Poleg finančnega in tehniško-tehnološkega vidika, sta to, kar se časovnih omejitev tiče, zelo zahtevna projekta za uresničitev. Zagotovo ne bo lahko, verjamem pa, da nam bo uspelo. Vsi ostali projekti so manjši, vendar pomembni za izpolnjevanje želja in potreb občanov. Kljub temu, da so to »manjše« naložbe, se bo teh nabralo za okrog 5 milijonov evrov.

Foto: Jože Miklavc

Občane najbolj zanima kakovost komunalnih storitev, stabilnost delovanja ter finančna vzdržnost. Če je včasih veljalo, da je Šaleška dolina prostor bogatejših ljudi in majhnega števila obubožanih, se je s padcem nekaterih največjih družb to stanje rigorozno poslabšalo. Kako se bo vaše javno podjetje, v sodelovanju z občinami, upiralo pritiskom podražitev in nadaljnjemu padanju osebnega standarda občanov?

Podražitve bodo. Moj cilj je, da bodo čim manjše. Vsak dvig cen bo do zadnjega centa obrazložen in pojasnjen na vseh treh občinskih svetih. V zadnjih letih se recimo sami stroški na področju vodooskrbe niso pokrivali s ceno, ki smo jo plačali uporabniki. To anomalijo je potrebno odpraviti, saj se je ta razlika pokrivala iz sredstev, ki so bila sicer namenjena za prepotrebne obnove npr. vodovoda in ostalih infrastrukturnih objektov. Si predstavljate, da bi vsakič prosili soseda, da vas nekam pelje z avtom, plačali pa bi mu manj, kot stane bencin za to vožnjo. Verjetno bi prej kot slej ugotovil, »da nima časa«. No, tega si na KPV ne smemo privoščiti, saj je potrebno vsakemu uporabniku zagotoviti kvalitetno oskrbo. Skratka, ne pričakujem drastičnih dvigov cen, želim pa si dvig osebnega standarda občanov.

Kaj bi morali uporabniki komunalnih storitev, torej občani in podjetja, še storiti, da bi tudi sami pomagali ohraniti »komunalno kondicijo« in vsaj delno zaustaviti grozeče podražitve in stroške bivanja?

Grozečih podražitev ne bo. Vsako gospodinjstvo ima večje stroške za mobitele, kot za oskrbo z vodo. Normalno bi bilo ravno obratno. Brez mobitela bi šlo, brez vode pa ne, kajne? Recept pa je verjetno ves čas enak: uporabljaj le tisto, kar nujno potrebuješ in še pri tem bodi varčen!

Gospod Rotnik, tudi sam ste občan in potrošnik komunalnih storitev, (doma iz Florjana pri Šoštanju). Ste kot strojnik, energetik in ekonomist tudi sami že kaj storili za zmanjševanje tovrstnih stroškov v vaši družini, v vaši stanovanjski hiši?

Člani moje družine sobivamo skupaj z mojimi starši. Hišo smo obnovili in jo ob tem energetsko učinkovito sanirali. Priznam pa, da moja mama vestno zaliva solato, tudi če je čez nekaj ur dež, jaz pa travo. Preveč delam in ne gledam vremenske napovedi. Ko sem prišel na KPV, sem imel občutek, da me imajo zaradi višine moje »komunalne« položnice

precej radi, poleg tega sem tudi reden in zanesljiv plačnik. Sem si pa že zamislil načrt za zajem deževnice in njeno nadaljnjo uporabo za zalivanje travišča, rož in vrtnin ter pranja.

Dovolite, da si ne zatiskamo oči.... ko se dnevno vozite mimo gigantskega gradbišča TE6, mimo »vaše« Termoelektrarne v Šoštanju, ki ste jo nedolgo nazaj uspešno vodili.... Ali vas kdaj »stisne« v duši, ko morda nehote podoživljate agonijo zadnjih mesecev vaše tamkajšnje zaposlitve?

Mnogokrat me je »stisnilo« v duši in »začrvičilo« v želodcu. Priznam, sem samo človek in ni mi bilo vseeno, kaj se je dogajalo v zvezi z mojim delom, kredibilnostjo...prav tako mi ni bilo in mi ni vseeno, kaj se je dogajalo z mojimi nekdajnimi sodelavci, ki s strokovnjaki, popolnoma predani skupnim ciljem, elektrarni. Zaradi tega so trpele cele družine in vsa njihova okolica. Res, žalostno. Ja, preživljal sem obdobja, ko sem se vozil v Velenje »skozi Penk«, saj enostavno nisem mogel pogledati v »stokajočo« elektrarno. Zadnje tedne pa se ta energetska giganta povsem drugače »sveti« in kar čutim njeno drugačno, veliko moč in energijo v okolici. In zelo prav je tako.

Šmartno, zelena dolina pod Goro Oljko, Šoštanj, »Mesto svetlobe«, Velenje, »Delo naših rok«.... Dr. Rotnik, se zavedate odgovornosti do tega prostora, do ljudi, ki kmetujejo, do rudarjev v premogovniških jaških, do sodelavcev v produkciji Gorenja....se zavedate, da je potrebno najprej prisluhniti NJIM in šele nato »mašineriji«, ki bi naj pomagala državljanom do boljšega življenja, pa tega ne počne?!

Močno se zavedam odgovornosti do našega prostora in ljudi, ki tukaj sobivamo. Popolnoma nič ne računam na čudežno »mašinerijo«, zanesem se le na tisto, kar bomo sami dogovorili in potem tudi storili.

Nekaj je ostalo za konec našega pogovora in naj ne bo »ribja kost v grlu«. Ste v času »političnega pregona«, ki se je dogajal pred očmi slovenske javnosti, brez pravih argumentov in dokazov očitane vam krivde, čutili podporo »vaših« Šoštanjčanov ter drugih vplivnih ljudi nekega »lobija« iz doline. Bi jim radi na tem mestu kaj sporočili?

Od »mojih« Šoštanjčanov, lahko rečem, da kar od večine prebivalcev Šaleške doline sem čutil veliko podporo in še jo čutim. Poleg njih, so me v dveh dneh po odstavitvi poklicali skoraj vsi direktorji velikih šaleških podjetij. Spodbujalo me je tudi kar nekaj ostalih direktorjev slovenskih podjetij. Vabili so me na delo, v sodelovanje. Izzivov zares ni manjkalo. Po svoje sem jim bil zelo hvaležen, saj je to pomenilo, da mi zaupajo, da ne verjamejo zarotam in neutemeljenim pritiskom. Zavedel sem se, kako močno se je name spraval »oranžni stroj« z vsemi »neodvisnimi« institucijami, ustanovami in organi, za katere bi bilo resnično dobro, da bi bili dejansko neodvisni. Ker nisem želel, da bi imel katerikoli direktor, ki bi mi ponudil delo, težave s tem, ko bi prišel v službo v njegovo, njihovo okolje, sem se premišljeno odzval povabilom direktorjev iz »jugoslovanskih« elektrarn, ustanovil lastno podjetje in dokazal sebi in ostalim, da znam koristno delati in svetovati na področju termoelektrarn. Za mano sta tako že dve naporni, a uspešni leti. In na koncu lahko glede podpore soobčanov in vplivnih, poštenih ljudi, rečem le to, da si želim imeti podporo tudi v prihodnje in dlje, kot »ribjo kost v grlu«. Vpliv poštenih ljudi bom potreboval tako jaz, kot vsi ostali sposobni direktorji in vsi tisti, ki si želimo, da v Šaleški dolini nastane novih 5.000 kvalitetnih delovnih mest z visoko dodano vrednostjo. To potrebujemo za ponovno rast, razvoj in obstoj. Če stopimo skupaj, bi to moralo biti pred izvedbo Bloka TEŠ 7, ki ga je že leto pred tem »postavil« Pust v Šoštanju. Konkretna in moralna podpora bo morala biti močna in odločna. Za dobro vseh nas.

Hvala za vaše odgovore in sodelovanje.

JOŽE MIKLAVC

Kmetija Potočnik za vzor in ponos

Pri Potočniku v Zavodnjah so postavili najmodernejši »hotel« za proizvodnjo mleka

Ko sta se Jože in Terezija Ročnik pred več kot 40 leti odločila svojo, podedovano kmetijo po Apoloniji in Jožefu Ročniku, usmeriti v govedorejo in pridelavo mleka, najbrž še sanjala nista, da se bo nekega dne tu razvila najsodobnejša, skoraj vzorčna vzreja krav mlekaric v tem delu Evrope. Že res, da je v vsaki stvari potrebno nekaj sreče, res pa je tudi, da je uspeh na kmetiji večji, če za delo poprime kar cela družina. Tako je bilo in je še na kmetiji Potočnik v Zavodnjah. Kljub temu pa je bilo potrebno bistrosti, iznajdljivosti, vztrajnosti in tveganju, dodati še neizmerno veliko trdega dela. Tako je kmetija, ki se spogleduje s soncem od vzhoda do zahoda, ostala ponos gospodarja ter v sedanjem času privlačna za naslednike.

Marta in Gregor Ročnik sta vložila v mega investicijo izkušnje staršev, vse svoje znanje in sredstva ter najnaprednejša dognanja iz razvitih evropskih držav.

Kmetija Potočnik je bila kupljena leta 1937 leta

Posestvo Jožeta Ročnika, sedaj v lasti 28-letnega sina Gregorja, obsega 36 ha, od tega 20 ha obdelovalne zemlje in travnikov ter 16 ha gozda. Ob intenzivni vzreji goved za proizvodnjo mleka, imajo v najemu še 30 ha kmetijskega zemljišča. Ker je v družinsko produkcijo z vso vnemo pristopila tudi Gregorjeva partnerica, 28-letna soproga Marta, so dejavnost razširili še kot dopolnilno dejavnost na kmetiji, z oplemenitvijo mleka v mlečne izdelke (v kooperaciji s sodobno kmetijo Podpečan), s prodajo mleka in mlečnih izdelkov na kmečki tržnici v Velenju (mlekomat in prodajni avtomat za te izdelke) ter na izobraževalno dejavnost v sodelovanju z osnovnimi šolami in vrtci. Vsi so aktivni v lokalnem okolju ter

Na tem mestu je prej stalo staro gospodarsko poslopje, hlev za živino.

v Zavodnjah, Jože, sedaj kmečko upokojeni gospodar, pa je bil svoj čas izjemno aktiven na področju izobraževanja in spodbujanja kmetijskega gospodarstva. Ni bilo prave razstave plemenitega goveda, da ne bi kravam s Potočnikove kmetije obesili zvonca za nagrajena goveda. S trdim delom in »tankim« zasluzkom z oddajo mleka, so Ročnikovi z desetletji postajali pojem zanesljivosti in kakovosti na tem področju, zato je bilo šolanje sina Gregorja v kmetijski šoli povsem logična okoliščina. Zvedav, izkušen in utrjen mladenič je nato v ta lepi kraj pripeljal še čedno in izobraženo Gorenjko, vse pa je osrečil še zdaj že dvoletni sin Johan. In ko je deželo zajela kriza, so pri Potočnikovih storili prav tisto, česar naša država ne zna. Odločili so se za investicijo, ki bo imela dolgosežne, zagotovo zelo pozitivne učinke.

— innovators in agriculture —

Kmetija ROČNIK - POTOČNIK

MOLZNI ROBOT - Astronaut A4
ČISTILEC REŠETK - Discovery
KRMILNI ROBOT - Juno

Servis in prodaja: AGROMILK d.o.o., Markovo 6, 1240 Kamnik
 mobi: 041 722 967, www.lely.si

NAPRAVE ZA OBDELAVO

Za sredstva, ki jih bodo državni in evropski skladi šele postopoma donirali je bilo potrebno stoo odstotno plačilo s krediti.

Opis projekta:
 ODDIRNOSTI ODDIRNOSTI MARU
 ČISTILEC REŠETK - JUNO ZA
 GOTOVO IN ODDIRNOSTI MARU ZA
 ODDIRNOSTI ODDIRNOSTI MARU ZA
 ODDIRNOSTI ODDIRNOSTI MARU ZA

EK RP

HTZ
 VELENJE
2012

Še posebej na kmetiji velja, da »na mladih svet stoji«!

Odločitev, da postavijo nove hlevske prostore z najmodernejšo opremo je padla šele pred nedavnim, po večletnih pripravah in izkušnjah. Ob izobraževanju Gregorja in žene Marte, ob ogledih tovrstnih praks in živinorejskih sistemov na Švedskem in v drugih evropskih državah, je bilo potrebno pripraviti investicijski načrt ter tehnološki projekt.

Babi Režika, dedi Jože in vnuč Johan Ročnik

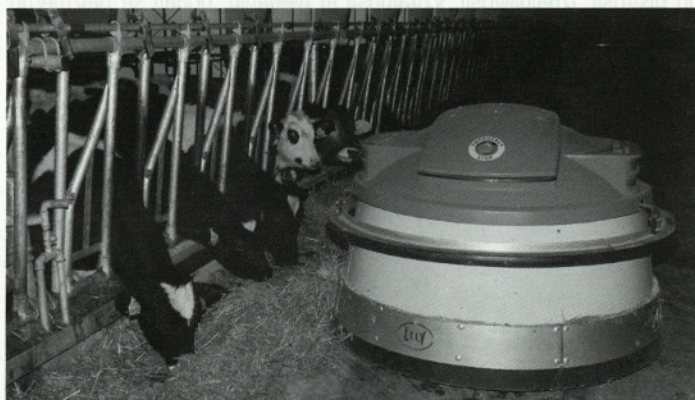
Marta Ročnik spremlja program stoodstotno robotizirane molže krav mlekaric.

S pridobitvijo certifikata o neuporabi gensko spremenjenih organizmov, po dokazilih o izpolnjevanju kriterijev za pridobitev evropskih in državnih nepovratnih sredstev, se je v lanskem letu pričela izgradnja z neverjetno hitrostjo. Objekt je v letu 2012, od aprila do konca leta, zgradila družba HTZ Velenje, enota PC ESTO, Elektrostrojne storitve, ki je uspela na razpisu za izgradnjo poslovno gospodarskega objekta, oz. stavbe za rejo živali na kmetiji Ročnik – Potočnik v Zavodnjah pri Šoštanju (z izvedbo vseh gradbenih, obrtniških in inštalacijskih del).

Zgrajeni objekt spada med najsodobnejše objekte za vzrejo živine in pridelavo mleka v Sloveniji. Poleg gospodarskega objekta zajema tudi odprto laguno za gnojevko, ki je izvedena po vzoru in izkušnjah kmetij v zahodnoevropskih državah. Od skoraj milijon evrov vredne investicije v objekt in opremo, bo do 70 % povrnjeno iz evropskih sredstev-Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja »Evropa investira v podeželje«, skoraj polovico te vrednosti pa je pripadlo na gradbeno obrtniška ter inštalacijska dela (HTZ).

Robotizirana proizvodnja mleka v Zavodnjah

»Hotel« za krave mlekarice je hkrati postal tudi najsodobnejši obrat za pridobivanje kakovostnega mleka. Je ekološki dosežek sredi neokrnjene narave, ki je hkrati zdravo prehrabeno okolje za živino. Tri vrste robotov upravlja elektronski navigacijski sistem, ki po programiranju in nastavitvah upravlja celotni proces oskrbe, krmljenja, napajanja, molže in počitka živine. To »čudo« tehnike je že kar fascinantno, saj omogoča poleg higiensko napredne, čiste oskrbe, humano prosto sprehajanje živali, njihov bioritem in vodenje vseh vitalnih funkcij. Edino, kar je nujno, nam je dejal mladi rejec Gregor, »si moram zapomniti imena vseh sto deset krav, od teh je ta čas v hlevu 55 molznic«. Na dan namolzejo od 1000 pa tudi do 1300 litrov mleka, posamezne krave v povprečju pa prispevajo med nad 30 do 35 litrov dnevno.

Robot samodejno dozira seno ali drugo hrano govedu po programu takorekoč nonstop.

Slovesna otvoritev

V petek, 1. februarja 2013, so na domačiji Potočnik v Zavodnjah, ob prisotnosti številnih sokrajanov, poslovnih partnerjev in posebnih gostov, opravili uradno odprtje hleva, s kulturnim programom, nagovori gostov in blagoslovom novega objekta z živino. O pomenu pridobitve so spregovorili direktorica Direktorata za kmetijstvo Republike Slovenije dr. Martina Bavec, direktorica družbe Perspektiva dr. Cvetka Tinauer kot predstavnica nadzornega organa gradnje, župan občine Šoštanj Darko Menih, blagoslov pa je opravil dekan msgr. Jože Pribožič. Vsi so izrazili dobre želje za uspešno uporabo nove pridobitve in čestitali k izjemnemu gospodarskemu podvigu.

AVTOR TEKSTA IN FOTOGRAFIJ: JOŽE MIKLAVC

V najsodobnejšem hlevu za proizvodnjo mleka pri Potočnikovih v Zavodnjah je zdaj več kot 110 glav živine.

Bogoslužna oznanila

Svete maše na 4. postno nedeljo, 10. marca 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 7.00 in ob 8.30.
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 18.00.
Bele Vode ob 8.30.
Zavodnje ob 10.00.
Topolšica ob 10.00.

Svete maše na 5. postno, tiho nedeljo, 17. marca 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 7.00, ob 8.30 in ob 15.00 (Vera in luč).
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 18.00.
Bele Vode ob 8.30. | Zavodnje ob 10.00.
Gaberke ob 10.00.

Svete maše na 6. postno, cvetno nedeljo, 24. marca 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 7.00, ob 8.30 s procesijo.
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 18.00.
Bele Vode ob 8.30. | Zavodnje ob 10.00.
Topolšica ob 10.00. | Gaberke ob 11.30.

Svete maše na Veliki četrtek, 28. marca 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 18.30.
Bele Vode ob 17. uri. | Zavodnje ob 17. uri.

Obredi na Veliki petek, 29. marca 2013:

Šoštanjaska mestna cerkev ob 15.00 križev pot.
Šoštanjaska župnijska cerkev ob 18.30.
Bele Vode ob 17. uri. | Zavodnje ob 17. uri.

Blagoslovi in vigilije, 30. marca 2013:

Blagoslov ognja:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 7. uri.
Bele vode ob 8. uri. | Zavodnje ob 8. uri.

Blagoslov velikonočnih jedil:

Šoštanjaska župnijska cerkev od 10h do 16h vsako uro.
Šoštanjaska mestna cerkev ob 10. in 15. uri.
Bele vode ob 13. in 17. uri.
Zavodnje ob 14. in 18. uri.
Gaberke ob 16. uri. | Topolšica ob 17. uri.

Velikonočna vigilijska:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 19. uri.
Bele vode ob 17. uri. | Zavodnje ob 18. uri.

Svete maše na praznik Velike noči, 31. marca 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 5.30, ob 6.15 velikonočna procesija z mašo in maša ob 8.30 uri.
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8. uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Gaberke ob 10. uri. | Topolšica ob 11.30 uri.

Svete maše na velikonočni ponedeljek, 1. aprila 2013:

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 8.30 uri.
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Sveti Anton ob 11.15 uri.

Svete maše na belo nedeljo, 7. aprila 2013

Šoštanjaska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri (skupni krst).
Šoštanjaska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Gaberke ob 10. uri. | Sveti Florjan ob 11.15 uri.

Biblični večeri v Mihaelovem domu

V postnem času bo vsak ponedeljek ob 19. uri svetopisemski večer v Mihaelovem domu. Vabljeni vsi, ki vas zanima poznavanje Svetega pisma.

Akademija ob materinskem dnevu

Akademija ob materinskem dnevu bo v soboto, 23. marca ob 16h v župnijski cerkvi.

Birma 2013

Praznik birme bomo v Šoštanju obhajali 14. aprila ob 10.30 uri.

Srečanje zakoncev jubilarcev bo letos 11. maja ob 10h.

»Ne poznam tega človeka!«

Vprašanje o smiselnosti trpljenja prej ko slej zaposluje vsakega človeka. Mnogi so na to temo prelili že ogromno črnih, skušali v raznih razpravah pokazati na njegovo skrivnostno vrednost ali njegovo nesmiselnost, drugi svoja vprašanja o trpljenju zapisujejo v svoje dnevnike, tretji si spričo trpljenja olajšajo srce ob svojih bližnjih ali v navzočnosti Boga. A skrivnosti trpljenja še vedno nismo dognali, zato nas bo ta tema zaposlovala še naprej.

Ob slovesih staršev so mi nekateri, sicer iskreno dobro želeči ljudje, postavili vprašanje, kje je sedaj ta vaš Bog, ki je tako dober, ki ga molite in častite vsaj vsako nedeljo, če ne še večkrat. Seveda s takšnim vprašanjem ni mogoče kakorkoli olajšati razmer, govori pa to vprašanje o tem, da krščanstvo, vera v Boga, zdrži ali pade ravno na točki trpljenja, križa. Dokler gre vse gladko, ko se zdi, da je Bog na moji strani s svojim obilnim blagoslovom ali pa tudi če ga ni, se sploh ne sprašujem o umestnosti umiranja, trpljenja, smrti. A to vprašanje pride, zagotovo. Lahko ga sicer utopim v raznih omamah, ampak neusmiljeno vedno prikljuje na plano. Postni čas in z njim povezano spreobrnjenje ter spomin na Jezusovo trpljenje nas prav tako opominja na minljivost zemeljskega in na upanje na neminljivo življenje.

Če se zdi Jezus z darovanjem svojega življenja na križu tako zelo oddaljen od razmišljanja sodobnega človeka, pa lahko sledimo, kako so Jezusovo sprejemanje trpljenja doživljali njegovi apostoli. Z njimi se je lažje identificirati. A če si vzamemo za razmišljanje Petrova dejanja v času od zadnje večerje do križanja, dobimo skoraj pohujšljivo zgodbo. Peter, ki bi naj bil skala Kristusove Cerkve, se izkaže precej podoben našemu razmišljanju. Križ, trpljenje, ponižanje Učitelja in učencev niso

bili v njegovem načrtu. Zato oporeka, celo preti Jezusu, ko ta prvič napove svoj beden zemeljski konec. Jezusove logike Peter ni razumel. Ko mu v dvorani zadnje večerje umiva noge, se upre, češ da mu Jezus že ne bo umival nog! Kvečjemu bi mu on moral umivati noge – ampak tega se ni prej spomnil, dokler mu jih Jezus ne umije. Ni razumel tega, kaj je Jezus počel, zato ima On pripravljeno zanj tudi tolažbo: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj ne razumeš, a spoznal boš pozneje« (Jn 13,7).

Je torej Peter spoznal svojega učenika po treh letih druženja? Očitno ne. V njegovi trikratni zatajitvi pred sodno palačo velikega zbora je torej tudi nekaj resnice. Biti učenec nekoga, je pomenilo, da poznaš učiteljevo mišljenje, delovanje in da mu želiš biti podoben. Peter si je tega želel – dokler ni prišlo trpljenje. Takšnega, trpečega, ubogega in nemočnega učitelja ni želel poznati in v tem »ni bil z njim«. Zato je v njegovi zatajitvi tudi nekaj resnice. In potem apostol Peter izgine. Kam? V svoj »stari svet« od koder ga je Jezus poklical pred tremi leti. Tedaj na začetku ob Galilejskem jezeru, ko ga je Jezus povabil k sebi je kazalo kar obetavno. Čudeži, oblast Jezusove besede, njegov vpliv in moč sta se v začetku jasno krepila.

Takšna zgodba Jezusovega učenca se zdi blizu tudi sodobnemu kristjanu. Dokler Bog blagoslavlja, daje zdravje, denarja, sreče do tedaj z njegovo vsemogočnostjo, močjo in veličino nimamo nobenih težav. Ko bi kristjani uvideli, da krščanstvo postaja v svetu močno, vplivno tedaj bi si rekli, da je to rast Božjega kraljestva, da se končno uresničujejo Jezusove napovedi, da bodo njegovi učenci naredili ves svet za njegove učence. Biti kristjan v takšnih razmerah se zdi nekaj normalnega. Pristati na to, da pa je krščanstvo zaničevano, da so vrednote in evangelijski način življenja stvar posmeha, tedaj pa postane odločitev za biti kristjan, težka – enako kakor apostolu Petru. A resničnost večkrat tiči v tej slednji

realnosti. Zato je odločitev za krščanstvo težka. V takšnih razmerah ob pogledu na Jezusa ni težko reči ne poznam ga in oditi ali pa poiskati v krščanstvu samo tisto, kar mi ugaja. A vzeti le tisto, kar mi trenutno ustreza ni odrešenijsko poslanstvo Boga, temveč odlična skušnjava demona. Tudi v Petru ga Jezus izganja, ravno ko je govora o ključni stvari njegovega poslanstva: sprejetju trpljenja.

Peter je imel srečo. Res je šel tisto noč trpljenja in ponižanja stran, se oddaljil od Kristusa, a za seboj ni zaprl vseh vrat. Zato ga je Vstali lahko znova obiskal. Petrova sreča je bila samo v tem, da ni zaprl srce za Gospoda. Razočaranje, morda bes nad neuspehom, karkoli pač, ga ni pripeljalo v smrt, kakor izdajalca Juda. Peter je zaslužil vso »norost križa«, a je ni razumel. Tudi po Jezusovem vstajenju ni dobil ključev, s katerimi bi razvozlal skrivnost trpljenja, v katerega je vstopil njegov Gospod. In vstali Gospod si ga po trikratni zatajitvi celo upa povabiti, da bi tudi v stiski hodil za Njim vse do njegovega mučeništva. Predrzo? Ja, gotovo. Morda bi se zdelo celo zafrkantsko, če se Peter ne bi prepričal, da ga nagovarja točno tisti, od katerega je že pred tremi leti slišal povabilo:

»Hodi za menoj« (Mt 4,19) in da je v »norosti križa« pokazal, kako zelo ga ljubi. Ne predstavljam si, da bi sicer Peter oznanjal njegov evangelij in na koncu za Jezusovo oznanilo šel še na križ. Kaj je lahko močnejše pričevanje, da je v »norosti križa« vendarle najgloblja Božja modrost?

Petrova zatajitev je torej dobila svoj epilog v spoznanju Njega, ki je sprejel pot križa. V letu vere, ki jo je predlagal papež Benedikt XVI., je lik apostola Petra tudi nam povabilo, da bi v srečanju z Jezusom v Božji besedi in zakramentih lahko iskali odgovore na »norost križa«, ki govori o Božji modrosti, ki presega naša razumska utemeljevanja. Naj nam bo pot apostola Petra znamenje, da Bog ne zahteva od nas popolnosti, ampak da stopimo za Njim na pot vere in dopustimo, da nam najprej On umiva noge.

**Vsem bralkam in bralcem Lista želiva
blagoslovljeno Veliko noč.**

Šoštanjnska duhovnika Jože in Janez.

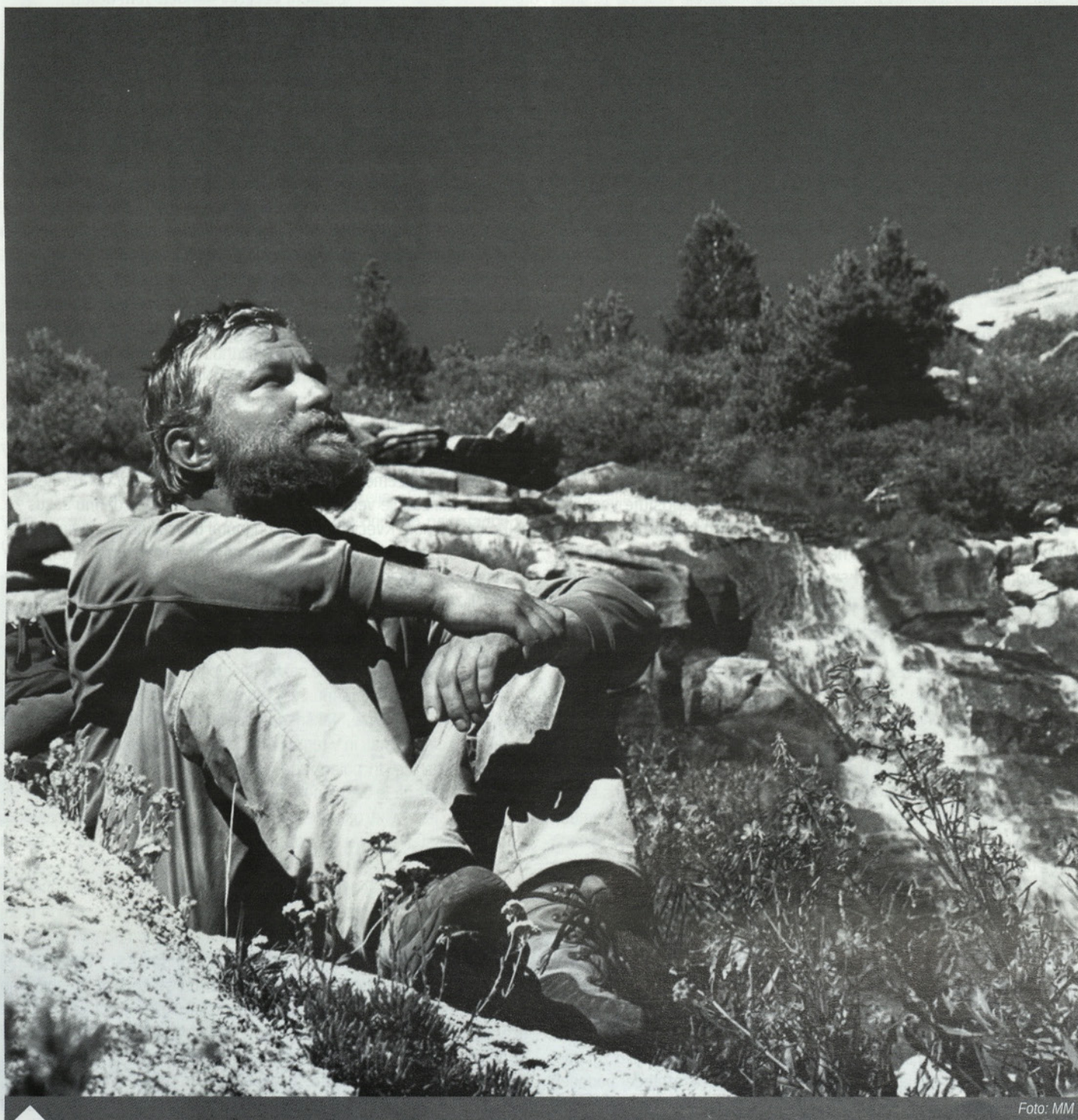

Foto: MM

Letni občni zbor PGD v Šoštanju

Občni zbor PGD Šoštanj mesto, ki je bil v prostorih gasilskega doma Šoštanj, (ki je mimogrede lani dobil državno priznanje kot najbolj urejen dom v svoji kategoriji), je potekal v skladu z dnevnim redom in brez posebnosti. Iz poročil, ki sta jih podala dolgoletni predsednik društva Boris Goličnik in poveljnik društva Milan Roškar je bilo razvidno dobro in načrtno delo.

Foto: Dejan Tonkli

Boris Goličnik, ki se mu v naslednjem letu izteče že tretji mandat je med poročilom večkrat izrazil ponos nad delom celotne ekipe tega društva, ki ima v tem času 112 članov. Od teh jih je bilo na občnem zboru prisotnih kar 74, ki so soglasno potrdili vsa poročila in predlagane sklepe. Predsednik je v svojem poročilu izpostavil delo, ki so ga člani postorili v prostorih doma, izpeljanih projektih, tekmovanjih, druženju in pohodih. Posebej je čestital vsem, ki so lani dosegli lepe rezultate na tekmovanjih, še posebej starejšim gasilcem, ki so dosegli prvo mesto na športnih igrah. Nova hišnika v domu sta Beno in Romana Ovčar, celotna ekipa gasilcev pa se je izredno izkazala na prireditvi Zabava v Šoštanju, saj je 85 članov opravilo kar 932 prostovoljnih ur.

Milan Roškar, poveljnik društva je podal poročilo o intervencijah ter izpostavil poplave, ki so lani katastrofalno prizadele občino Šoštanj. Zahvalil se je članom za njihovo požrtvovalnost in tudi podjetjem, ki so refundirala ure. Skupaj so gasilci opravili kar 2118 ur prostovoljnega dela, udeleževali so se seminarjev, izobraževanj, srečanj in tekmovanj. Tudi nekaj nove opreme so dobili, kar je bilo med drugim razvidno iz blagajniškega poročila, ki ga je podala Renata Pučko. Koliko in kako so delali je potrdil predsednik nadzornega odbora, Branko Uranjek, ki je dal pozitivno mnenje na vsa poročila. Med njimi je bilo tudi poročilo mladine,

katerega so bili člani še posebej veseli. Društvo nima nobene prihodnosti, če ne gradi na mladih in razveseljivo je slišati, da je v teh vrstah kar 53 pionirk, pionirjev, mladink in mladincev. Tudi ti so po poročilu, ki ga je podala Ema Kočevar izvedli vrsto aktivnosti.

Foto: Dejan Tonkli

K uspešnemu delu so šoštanjskim gasilcem med drugimi čestitali župan občine Šoštanj Darko Menih, predstavnik šaleške gasilske zveze Samo Kopušar, direktor termoelektrarne Šoštanj Franc Rosec, predstavnik poveljstva Šoštanj Zvone Koželjnik in predstavniki gasilskih in drugih društev in organizacij, ki so bila povabljeni na občni zbor. Župan občine se je zahvalil gasilcem za izredno požrtvovalnost in strokovno pomoč ob minulih poplavah. Čestital jim je za uspešno delo in zagotovil dobro sodelovanje med občino in društvi v njej tudi v bodoče. Direktor termoelektrarne jim je obljubil novo poveljniško vozilo, oziroma zamenjavo starega, vsi prisotni pa so se strinjali, da je PGD Šoštanj mesto zgled dobrega vodenja, sodelovanja in pripadnosti gasilstvu.

Ob koncu je vodstvo predstavilo plan, podelili so priznanja in v svoje vrste sprejeli kar šest novih članov. Med člani PGD Šoštanj mesto sta kar dva veterana z izjemno dolgim stažem, Anton Finkšt je dobil priznanje za 60 let gasilstva, Martin Turk pa kar za 70 let.

Foto: Dejan Tonkli

Občni zbor, ki ga je vodil delovni predsednik Danilo Čebul je bil zaključen s prijetnim druženjem, ki je tudi neke vrsta nagrada in stimulacija za ure in ure prostovoljnega, zvestega dela. Kot ga poznajo le še v redko katerih vrstah.

MILOJKA BAČOVNIK KOMPREJ

Topolški gasilci zborovali

Člani PGD Topolšica so se na svojem 82. rednem občnem zboru, ki je bil v začetku februarja, izrekli za vse predlagane sklepe in potrdili vsa poročila. Tako je srečanje društva, ki se ga je udeležilo 66 članov potekalo konstruktivno. Ker je bil občni zbor tudi volilni, bi lahko pričakovali spremembe v vrhu, a očitno so bili člani mnjenja, da si zdajšnje vodstvo zasluži zaupanje tudi nadaljnja štiri leta. Tako še vedno ostaja predsednik društva Boštjan Mikuž, poveljnik pa Franc Hriberšek. Oba sta v svojih poročilih poleg dela, ki so ga opravili v letu 2012 poudarila pomembnost povezovanja in pripadnosti društvu. Društvo je v nedavni preteklosti šlo skozi nekatere preizkušnje, sploh ob selitvi v nove prostore. A če bodo še naprej delovali v smislu razumevanja in sodelovanja, bodo prostori in dogajanje v domu zagotovo dobili prave vsebine.

PGD Topolšica bo letos z občino Šoštanj podpisalo dvoletni sporazum o sodelovanju, saj bodo v naslednjem letu povečali avto park. V letu 2012 so dobili avtostano, ki so jo že preizkusili, staro, ki je potrebna popravila, so hvaležno prejeli v PGD Podgorje.

Iz poročil je bilo razvidno, da so se udeleževali tekmovanj, izobraževanj in tečajev in da so bili v letu 2012 aktivni in delavni. Da se topolški gasilci ne vprašajo kdo je tisti, ki rabi pomoč, temveč pohitijo pomagati, je bilo še posebej videti ob poplavih, ki so lani ogrozila življenje in bivanje v nekaterih krajih v občini Šoštanj. Topolšici ni bilo prizanešeno in zagotovo lahko trdimo, da je še večjo katastrofo preprečila ravno prisebnost gasilcev in njihovega vodstva. Kar za 1000 ur se je nabralo prostovoljnega dela, za kar se jim je zahvalil tudi šoštanjski župan Darko Menih. Izrazil je vso podporo njihovem delu in čestital za vse opravljeno. Ker je škoda v občini Šoštanj, ki je nastala zaradi poplav in zdrsov zemlje ogromna (kar čez 5 milijonov evrov segajo številke), je izrazil tudi upanje, da bo društvo dobro delalo tudi vnaprej. Zaradi

strokovnosti in pravilnega ukrepanja je bilo društvo nagrajeno s strani gasilske zveze šaleške doline, član poveljstva Boris Lambizer jim je ob tej priložnosti izročil posebno zahvalo. Občnega zbora so se udeležili predstavniki drugih društev v občini in zunaj nje in predsednik krajevne skupnosti Topolšica Herman Pergovnik. Vsi so topolškimi gasilcem želeli dobro delo vnaprej in obilo medsebojnega sodelovanja.

Na občnem zboru so tudi podelili priznanja gasilske zveze in društvena priznanja. Razveseljivo veliko jih je bilo, ki so se pri svojem delu odrezali tako ali drugače. Kar 60 let pripadnosti gasilstvu je zabeleženih pri tovariših Hermanu Pergovniku in Francu Medvedu. Na koncu so zaprisegli še novi člani.

Delovni predsednik Darko Delopst je občni zbor zaključil z čestitkami nagrajencem in novim članom in še posebej poudaril, da so v Topolšici veseli dela in dosežkov mladega roda gasilcev, ki vnašajo v vrste nove energije in so garancija za bodočnost društva.

MILOJKA BAČOVNIK KOMPREJ

Foto: Dejan Tonkli

Vodstvo PGD Gaberke ostaja nespremenjeno

Leto, ki je za nami, je bilo zaznamovano z delom operative. Že na samem začetku zbora smo si na projekciji ogledali predstavitevni film o delu operative v preteklem letu, ki sta ga pripravila dva naša člana Nino Lampret in Klaudija Blatnik. Marsikdo je ob pogledu na slike imel tudi solzne oči, saj je bilo res grozno pogledati prizore, na katerih se vidi, kako je požar uničil celotno gospodarsko poslopje na domačiji Balant in kakšno moč lahko ima voda – Velunja je v novembrskih poplavih naredila nepojmljivo škodo. Gasilci so več dni pomagali pri reševanju, črpanju vode, pokrivanju plazov... Poročilo o delu operative je podal poveljnik Aleksander Judež, ki je imel lani resnično ogromno dela, ob koncu leta pa je zadovoljen ugotovil, da so bile vse akcije uspešno izvedene.

Na zboru je med drugimi podal poročilo tudi predsednik Bogdan Lampret, ki je podrobno predstavil ostala dela, ki smo jih člani in članice izvedli v preteklem letu ter izredno pohvalil prizadevnost članov, ki so vedno pripravljeni pomagati. Le s skupnimi močmi in dobro voljo nam uspe v društvu izpeljati vse načrtane plane. V poletnem času vsako leto organiziramo vrtno veselico, in sicer smo že drugo leto zapored organizirali 2. Šaljive gasilske igre. Lani smo konec poletja organizirali tudi dobrodelni koncert za družino, ki ji je požar uničil gospodarsko poslopje, in je odlično uspel, saj je bila obiskanost koncert zelo dobra, družina pa se je razveselila nesebično podarjenih sredstev. Septembra pa smo organizirali tudi že X. tekmovanje za starejše gasilce in gasilke za pokal KS Gaberke.

Skozi vse leto so se vse naše desetine – od najmlajših do veteranov – zelo pridno udeleževale številnih gasilskih tekmovanj na najrazličnejših nivojih (društvena, meddruštvena, pokalna in tudi državna).

V minulem letu se je z svojim delom še posebej izkazala komisija za delo z mladino, saj so naši mladi gasilci pod vodstvom pridnih mentorjev na omenjenih tekmovanjih dosegli res odlične rezultate.

Foto: arhiv

Na letošnjem občnem zboru so potekale tudi volitve v organe društva. Z manjšimi spremembami ostaja vodstvo in tudi drugi člani upravnega in nadzornega odbora enaki.

Vsi si želimo, da bomo tudi v prihodnje tako složni, aktivni in pridni. Leto, ki je pred nami, bo zelo pestro in delavno, saj dobimo novo gasilsko vozilo GVM-1, organizirali bomo tradicionalno prireditve, ki bo letos dvodnevna, se udeleževali tekmovanj, skrbeli za čist in urejen dom in okolico...

Gaberški gasilci z veseljem priskočimo na pomoč, kadar in komur je potrebna, upamo pa, da bo čim manj požarov in ostalih nesreč.

Šoštanjska občina ima posluš za gasilce, da naše delo zelo ceni, je med drugim na občnem zboru poudaril šoštanjski župan Darko Menih.

PGD GABERKE

7. redni občni zbor kulturno športnega društva VULKAN Bele vode

Člani kulturno športnega društva Vulkan Bele vode smo se v soboto 16.2.2013 zbrali pri Razpodovniku na 7. rednem občnem zboru društva. V prisotnosti 50 članov smo analizirali delo preteklega leta in zastavili cilje za tekoče leto 2013. Pri oceni preteklega leta smo si bili vsi enotni, da je bilo leto 2012 eno najuspešnejših in najplodnejših v zgodovini obstoja društva.

V poročilu o delu društva smo se vrnili v leto 2005, ko je bilo društvo ustanovljeno in je štel 22 članov. Danes, osem let kasneje, pa se lahko pohvalimo že z 91 člani.

V teh osmih letih je bilo postorjeno ogromno stvari, ki so potrebne za naše delovanje. Naredili smo odbojgarsko igrišče, brunarico pri igrišču, nadstreške, greznico, toaletne prostore s toplo vodo, otroško igrišče s toboganom, rusko kegljišče, zunanje lesene mize in klopi, gostili smo razne kulturne skupine, se udeleževali pohodov, izletov in še bi lahko naštevali.

Foto: arhiv

V preteklem letu smo igrišče tudi temeljito obnovili in nanj smo lahko zelo ponosni. Asfaltirali smo igrišče in dovoz, postavili stebre, obnovili odbojgarsko igrišče, napeli nove zaščitne mreže, postavili košarkaške koše, uredili okolico igrišča, kot tudi notranjost brunarice. Vse to pa ne bi bilo mogoče brez veliko vloženega truda, prostega časa, volje in zagnanosti vseh nas, ki smo pri projektu kakorkoli pomagali, naj bo to z delom kot tudi z denarnimi prispevki.

Zelo pa nam sta pomagali tudi finančni pomoči KS Bele vode in občine Šoštanj, brez katerih bi bil ta projekt zelo težko izvedljiv oz. nemogoč.

Po štirih letih izredno uspešnega vodenja našega društva, ki ga je vodil Stanko Podvratnik, je bil tokrat čas za izvolitev novega predsedstva kulturnega športnega društva Vulkan. Za leto 2013 smo si zadali prijetne in pogumne cilje, ki nam jih je predstavila naša nova predsednica Marjeta Mazej. Poleg že utečenih dejavnosti si bomo prizadevali uvesti kar lepo število novih, kot so ustvarjalne delavnice, kresovanje, označitev planinske poti po mejah Belih vod, predvsem pa utrjevanje in pospeševanje druženja naših članov v kar največjem možnem številu.

Uradni del našega občnega zbora smo končali z zahvalo vsem članom za njihovo nesebično pomoč, trud in udeležbo na delovnih akcijah in aktivnostih, posebna zahvala pa je veljala našemu članu Alešu Rezoničniku in celi družini Rezoničnik, Anici Pudgar, predsednici krajevne skupnosti, kot tudi bivšemu predsedniku društva Stanku Podvratniku za njihov neizmeren trud, pomoč in resnično aktivno sodelovanje pri vseh projektih društva.

Drugi del našega druženja smo nadaljevali z zelo okusno večerjo iz kuhinje kmetije Razpodovnik, nazdravili na novo uspešno leto društva Vulkan in se ob prijetnih zvokih treh brhkkih deklet iz ansambla Eksperiment zavrteli pozno v noč...

Prepričani smo, da smo vsa leta obstoja društva Vulkan delali dobro, za kar velja zahvala vsem pridnim članom in odločeni smo nadaljevati začrtano pot. Vsi skupaj smo si obljubili tudi letošnje leto pokazati kar največ in ob takšni vnemi bomo brez vsakega dvoma dosegli zastavljene cilje.

KŠD VULKAN

10 let Turistično razvojnega društva Šentvid

V soboto 19.01.2013 so se v Andrejevem domu na Slemenu, na rednem letnem občnem zboru zbrali člani TRD Šentvid in va-bljeni gostje, da so pregledali opravljeno delo v letu 2012 in sprejeli plan dela za leto 2013.

Ocenili so, da je bilo delo društva v preteklem letu zelo uspešno. Izvedenih je bilo veliko aktivnosti, od sodelovanja pri gradnji ledenih gradov pod Peco, vseslovenski čistilni akciji in čiščenju Slemena, skrbi za korita s cvetjem na smerokazih v kraju, sodelovanja na Šmihelovem in Katarininem sejmu v Šoštanju... Organizirali so velikonočno in adventno delavnico, obdarili abrahamovce v društvu, izvedli srečanje družin članov društva in še kaj. Leto pa so zaključili s strokovno ekskurzijo (oktobra) v Prekmurje (ogled kmetije z vzrejo islandskega goveda in ogled trop-skega vrta in orhidej) ter z silvestrovim vzponom kolesarjev na Sleme.

V letu 2012 se je s kolesom na Sleme povzpelo 2229 kolesarjev. Največkrat so se povzpeli Miran Jančič-Muri (187-krat), Jože Stablovnik (131-krat) in Andrej Jerin (104-krat).

Sprejet je bil plan dela za letošnje leto, ki bo potekalo v znamenju 10 obletnice ustanovitve društva in prihoda gozdnih mož s Slemena, zato bo še bolj delovno, kot je bilo doslej.

Prvo akcijo so izvedli že preteklo soboto, ko so sodelovali z 8 člansko ekipo pri gradnji ledenih gradov pod Peco in zgradili Pusti grad.

Foto: arhiv

TRD ŠENTVID

Na občnem zboru TD Skorno so stene doma KS Skorno Florjan pokale po šivih

Turistično društvo Skorno je uspešno zaključilo še eno leto delovanja in o vsem opravljenem delu so poročali na 18. rednem letnem občnem zboru. Poročila o opravljenem delu, ki so ga podali predsednik društva, Matej Skornšek in predsednika obeh sekcij društva (športna sekcija in sekcija MePZ Skorno), so bili z velikim aplavzom potrjeni in s strani gostov, Župana občine Šoštanj Darka Meniha, predsednika KS Skorno – Florjan Romana Oblaka ter predstavniki TD Pristava, ŠD Mačjega kamna, KTD Gaberke, PGD Šoštanj mesto in borcev za vrednote NOB-ja območnega združenja Skorno - Florjan, deležni velikih pohval.

Ker ime društva vsekakor sega že izven naše občine, ga ni potrebno posebej predstavljati. Tako kot že vrsto let, društvo skrbi za ohranjanje starih običajev in šeg (ličkanje koruze, sv. Trije kralji, miklavževanje, kresovanje, ...), ureja kraj in obeležja NOB, prireja manjše in večje prireditve (Žive jaslice, občinska prireditev ob dnevu državnosti) in tako skrbi za kulturni utrip kraja, športni duh članov društva in občanov razvija z raznimi turnirji, pohodi in drugimi športnimi aktivnostmi, mešani pevski zbor pa s svojim žarom mladosti žanje aplavze na vseh mogočih prireditvah v kraju in izven. Društvo že vrsto let vzorno sodeluje z ostalimi društvi ter na vseh sejnih, ki jih organizira Občina Šoštanj. Predsednik društva je povedal tudi, da so v tem letu uredili pohodno pot po obronku kraja, naredili so oglasni kozolček, na katerem bo tudi topografska karta Skorna, prvič to leto je društvo organiziralo prireditev za najmlajše »Otroški živ žav«, organiziralo lažji in težji pohod, zbor pa je s pomočjo sponzorjev in donatorjev že pridobil zborovske obleke. Sicer se društvo skozi leto vzorno predstavlja v lokalnih časopisih, radijih, televiziji, so pa v društvo tudi zelo ponosni na svojo internetno stran www.td-skorno.si. Društvo in kraj Skorno sta ob koncu leta dobila odličnega prijatelja in

fotografa Mateja Vraniča še čudovito darilo, kratek film z naslovom »V vasi mojega dekleta«. Film na prav poseben in drugačen način približa kraj Skorno v taki meri, da se domačinom z lahkoto utrne kakšna solza, ostalim pa vsekakor za kako sekundo zastane dih. Film, ki kroži po internetu in si ga lahko ogledate na strani www.matejvranic.com si je ogledalo že več kot 12.000 ljudi, v več kot 50 različnih državah po vsem svetu.

In verjetno je zaradi vsega zgoraj naštetega TD Skorno najštevilnejše društvo v naši občini. Tokrat so na občnem zboru sprejeli kar 19 novih članov, tako Turistično društvo Skorno sedaj šteje kar 178 članov. Matej Skornšek, predsednik društva rad poudari, da je društvo uspešno predvsem zato, ker se v kraju resnično spoštujejo in razumejo prav vsi med seboj – tako mladi, kot tudi starejši. Zato je delo tudi lažje in se da več narediti. Tako je plan društva z obema sekcijama za novo delovno leto znova prenatrpan z takšnimi in drugačnimi aktivnostmi.

Foto: arhiv TD Skorno

In ne preostane kaj drugega kot pohvale in lepe želje društvu za uspešno delo tudi v prihodnje.

MAŠA STROPNIK

Delovni mladinski februar

Drugí mesec tega leta je bil za člane Mladinskega kulturnega centra Šoštanj precej naporen. V začetku meseca smo imeli skupščino, kjer smo z glasovanjem sprejeli spremenjen statut, ki prinaša številne spremembe – od preurejene uprave do povišanja zgornje starosti članov (s 30 na 40 let). Naslednji dan smo se že udeležili Pusta Šoštanjskega, kjer smo predstavljali prvi oddelek prihajajočega novega šoštanjskega vrtca. Pohvalimo se lahko z bučnim aplavzom ter dobljeno nagrado za skupinsko masko.

Foto: Klemen Belavič

Preostanek meseca smo preživeli v organizaciji dogodka Mrzli nosovi – topli nasmehi. Ta, že kar tradicionalni dogodek, se je zgodil v soboto, 23.2.2013. Otroci so imeli priložnost sodelovati v raznih aktivnostih na ledu. Te so obsegale igro Kdo se boji črnega moža?, poligon, štafeto in streljanje na gol. Udeleženci so se drsali zastoni, saj je strošek najema drsalk kril MKC Šoštanj. Prav tako smo udeležencem podarili čaj, s

katerim se je v idiličnem zimskem popoldnevu še kako prijalo pogreti. V zahvalo za sodelovanje so otroci prejeli še vsak svojo medaljo v spomin na prireditev, za katero lahko trdimo, da je ponovno pričarala tople nasmeha pod mrzle noske.

Foto: Klemen Belavič

Za starejše smo cel mesec pripravljali razne večere v naših društvenih prostorih, med drugim poker in enka večer, igrali smo pikado in imeli generalno čistilno akcijo, s katero smo osvežili naše prostore. Vanje je vabljen vsakdo! Delovni čas je prilagojen mladim, v prvem nadstropju telovadnice Partizan pa nas lahko najdete vsak petek in soboto zvečer po 20. uri. Za vse aktivne člane, ki imajo poravnano letno članarino (ta znaša 1€), pa imamo po novem organizirano rekreacijo. Ta bo potekala vsako nedeljo popoldne, člani pa si bomo lahko dali duška ob raznih igrah z žogo, hkrati pa oblikovali še tesnejše vezi.

MKC ŠOŠTANJ

❑ Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep.

Preselitev v dom starejših je največkrat težka življenjska odločitev. Velikokrat tudi zato, ker starejši ne poznajo življenja v takšnem domu ali imajo o bivanju v domu starejših napačne predstave. V PV Zimzelenu se zaposleni posvetimo vsakemu stanovanču in mu ponudimo sodelovanje v številnih aktivnostih, hkrati pa mu omogočimo izbiro in samostojnost.

Delovna terapija

Delovna terapija je zdravstvena stroka, ki zajema tri področja človekovega delovanja: področje skrbi zase (oblačenje, hranjenje, kopanje, mobilnost, skrb za dom), področje produktivnosti oz. dela (iskanje zaposlitve, izvajanje dela ...) in področje prostega časa (možnosti in sodelovanje v prostočasnih aktivnostih).

Pri aktivnostih prostega časa je pomembno, da oseba prepozna interese, spretnosti in priložnosti ter izbira temu primerne prostočasne aktivnosti. Področje dela se skozi različna obdobja v življenju spreminja. Aktivnosti, ki jih je stanovalec rad počel pred prihodom PV Zimzelen v čim večji meri prenesemo in upoštevamo v novem okolju.

Kot delovna terapevtka stanovanču predstavim aktivnosti in prireditve, ki potekajo v domu, pri tem pa je pomembno, da ima možnost izbire, v katere aktivnosti se želi vključiti. Pomembno je, da vsa tri področja človekovega delovanja upoštevamo pri načrtovanju individualnega programa (upoštevamo vrednote, interese, kulturno okolje, izkušnje ...).

Moje izkušnje kažejo, da si ljudje, ki prihajajo k nam, najbolj želijo, da bi lahko še dolgo skrbeli za sebe, sami skrbeli za osebno higieno, se sami oblekli in jedli, ... S funkcionalno delovno terapijo učim stanovalec pravilnega obračanja v postelji, posedanja preko roba postelje, kako najlažje pride s postelje na invalidski voziček in nazaj, oblačenja, slačenja, ... Skupaj s stanovalcem si postaviva realne cilje.

Delovni terapevti v domovih skrbimo, da se stanovanci dobro počutijo. V PV Zimzelen zato organiziramo prireditve, delavnice, predavanja, družabna srečanja, zimske klepete in s tem poskrbimo, da je vsak dan pester in z možnostjo sklepanja novih prijateljstev.

Validacija

V PV Zimzelenu živijo v dveh bivalnih enotah osebe z demenco. Za njih izvajamo skupinsko validacijo.

Metodo validacije je v 60. letih prejšnjega stoletja razvila Američanka Naomi Feil. Pri svojem delu je ugotovila, da je največ težav pri delu z osebami z demenco v komunikaciji. Ljudje z demenco so govorili o preteklosti, osebje pa v sedanjosti. Kaj pomeni beseda validacija? Beseda je francosko-latinskega izvora: valeur pomeni vrednost, vrednoto. Validacija po Naomi Feil pomeni spoštovanje, priznanje veljavnosti. Razmišljanje osebe z demenco je njena realnost. Inovativna validacija nam nudi dve obliki validiranja: individualno in skupinsko validacijo.

V delavnici oblikovanja gline so stanovanci naredili unikatne posode. Foto: arhiv

Pri nas skupinske validacije potekajo enkrat tedensko, v istem prostoru, z istimi udeleženci: jaz sem terapevtka vodja, terapevtka pomočnica je sodelavka Nada, ki dela na varovani enoti, in 6 stanovalec. Ti člani skupinske validacije se nahajajo v višjem stadiju demence.

Pri validacijskih skupinah je dobro, da ima vsak stanovalec vlogo, ki je povezana z njegovo življenjsko zgodbo. Vloge posameznikov v validacijskih skupinah so lahko gostiteljica (gospodinja ali nekdo, ki je delal v gostinstvu), človek, ki pozdravi ob pričetku skupine (nekdo, ki je večš govorov), pevski vodja (nekdo, ki je v preteklosti pel v zboru, ki rad poje ali pleše) ...

Vsak stanovalec ima vlogo, vse vloge so pomembne in enakovredne. Če kdo izmed stanovalec ne zmore opraviti kakšne naloge, mu morata terapevt in koterapevt pomagati in skrbeti, da manjši spodrsrlaji ne pridejo do izraza.

Skupinska validacija je pogosto bolj učinkovitejša kot individualna, saj naenkrat komuniciramo z večjim številom ljudi.

Cilji validacijske skupine so, da med udeleženci spodbujamo stike med ljudmi, zagotovimo dobro počutje in zadovoljstvo posameznika, spodbujamo pogovor in omogočimo predelava neopravljenih življenjskih vlog.

Vsebine pogovora validacijskih skupin izberemo skupaj z udeleženci, so pa različne: kako so nekoč praznovali praznike, kaj so radi počeli, ko so bili mladi, kako se spominjajo doma, kaj so delali v poklicu, ...

Več o skupinski validaciji in delu z osebami z demenco si lahko preberete v knjigi ZID MOLKA, avtorice Astrid van Hülzen.

JANJA KOŽELJ, DIPL. DELOVNA TERAPEVTKA

❑ Tudi zaposleni v PV Zimzelenu pojejo

Topolšica, 7. februar 2013 – Osnovna šola Karla Destovnika Kajuha Šoštanj je 6. februarja šesto leto zapored pripravila pevsko srečanje Šola poje – Šoštanj poje. Nanj vsako leto povabi pevske skupine iz celotne občine in letos je nastopilo 12 pevskih sestavov – odraslih in otrok, oktetov in zborov. Med njimi je letos prvič nastopil pevski zbor zaposlenih v PV Centru starejših Zimzelen v Topolšici. Za njihov izgled so poskrbeli v Studiu HTZ.

16-članski zbor poje pod vodstvom Mojce Šabec, ki v PV Zimzelenu že tretje leto vodi tudi pevski zbor stanovalec. Ta deluje pod imenom Zimzelen, prav tako ime, le v latinščini, pa so svojemu zboru dali tudi zaposleni. Njihov zbor se imenuje Vinca Minor, kar je latinsko ime za zimzelen.

Zbor Vinca Minor je nastal priložnostno, za praznovanje tretje obletnice delovanja PV Zimzelena, v oktobru 2012. Na prireditvi, ki so jo zasnovali tako, da so svoje darove predstavili stanovanci in zaposleni, so takrat prvič nastopili pred svojimi sodelavci in stanovanci ter nekaterimi gosti. Zahtevnejši je bil drugi nastop, ki so ga pripravili 21. decembra ob svečanem prazničnem srečanju stanovalec in njihovih sorcev.

Z nastopom na prireditvi Šola poje – Šoštanj poje so prvič nastopili izven domače hiše. Članice in član zbora so bili člani pevskih zborov v šolskih letih ali še vedno pojejo v drugih sestavih, druženje ob pesmi pa jim je v veselje in jih je še bolj povezovalo kot sodelavce.

DIANA JANEŽIČ

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
košarka	sobota, 2.3. ob 11:15	Elektra Šoštanj – Slovan (10. krog 2. dela 1.SKL za kadete U16)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
planinstvo	nedelja, 3.3.	Smrekovec (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
bridge	ponedeljek, 4.3. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Gostišče in pizzerija Kajuh	Šaleški bridge klub
odbojka	sreda, 6.3. ob 20:00	Šoštanj Topolšica – Salonit Anhovo (1. državna odbojcarska liga – liga za prvaka, 10. krog)	Športna dvorana Šoštanj	Odbojcarski klub Šoštanj Topolšica
pravljice	četrtek, 7.3. ob 17:00	Pravljice ure (Atsuko Morozumi: Si ti naša mami?)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
razgovor	četrtek, 7.3. ob 17:00	o Krščanskih socialistih med obema vojnama	Majerjeva vila	Šaleško muzejsko in zgodovinsko društvo
predstava	četrtek, 7.3. ob 18:00	Naš Kajuh in njegove sledi	Kulturni dom Šoštanj	Osnovna šola KDK Šoštanj
planinstvo	sobota, 9.3.	Limbarska gora (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
bridge	ponedeljek, 11.3. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Gostišče in pizzerija Kajuh	Šaleški bridge klub
pravljice	četrtek, 14.3. ob 17:00	Pravljice ure (Norbert Landa: Oprostil!)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
krožek	četrtek, 14.3. ob 17:00	Krožek Socvetje – peka kruha	PV Center starejših Zimzelen, Topolšica	PV Center starejših Zim- zelen, Topolšica
košarka	sobota, 16.3. ob 11:15	Elektra Šoštanj – Grosuplje A (12. krog 2. dela 1.SKL za kadete U16)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
košarka	nedelja, 17.3. ob 18:00	Elektra Šoštanj – Janče (12. krog 1.SKL za mladince U18 – 2. del)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
planinstvo	nedelja, 17.3.	Evropska pešpot E6 Janče – Grosuplje (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
bridge	ponedeljek, 18.3. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Gostišče in pizzerija Kajuh	Šaleški bridge klub
abonma	sreda, 20.3. ob 19:00	Komedija - Kdor živi, znori	Kulturni dom Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
pravljice	četrtek, 21.3. ob 17:00	Pravljичne ure (Eun Ju Kim: Zakaj sem tako majhen?)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
krvodajalstvo	petek, 22.3. od 08:00 do 13:00	Krvodajalska akcija	Gostišče Pod klancem, Ravne	OZ RK Velenje
košarka	sobota, 23.3. ob 11:15	Elektra Šoštanj – Helios Domžale A (13. krog 2. dela 1.SKL za kadete U16)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
prireditve	nedelja, 24.3. ob 16:00	Prebujanje pomladi	Društvo prijateljev mladine Skorno-Florjan	Dom krajanov Skorno- Florjan
bridge	ponedeljek, 25.3. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Gostišče in pizzerija Kajuh	Šaleški bridge klub
predavanje	torek, 26.3. ob 19:00	Potopisno predavanje Dominikanska republika (Dejan Tonkli)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
pravljice	četrtek, 28.3. ob 17:00	Pravljичne ure (Tracey Corderoy: To je moj!	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
krožek	četrtek, 28.3. ob 17:00	Krožek Socvetje – pletenje košar	PV Center starejših Zimzelen, Topolšica	PV Center starejših Zim- zelen, Topolšica
pogovor	četrtek, 28.3. ob 18:00	Klepert pod Pustim gradom	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem
košarka	nedelja, 31.3. ob 18:00	Elektra Šoštanj – Parklji (14. krog 1.SKL za mladince U18 – 2. del)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra

Naš Kajuh in njegove sledi

Ob preimenovanju naše šole, ob 90-letnici Kajuhovega rojstva, zaradi pomena Kajuhovih pesmi in tudi zaradi nadaljevanja pesniškega poslanstva, to je pesnjenja Toneta Pavčka, smo v Kulturnem domu Šoštanj 14. 2. 2013 pripravili prireditev NAŠ KAJUH IN NJEGOVE SLEDI.

NASTOPAJOČI: člani krožka Na odru in izbirnega predmeta Gledališki klub, vokalna skupina, Folklorna skupina Lepi kamen, plesna skupina Plesni mojster ter učenci Glasbene šole Fran Korun Koželjski Velenje.

Biti mlad v teh težkih časih,
to se prav brez mladosti biti mlad,
zreti starega sveta propad,
skrivati premnogo nad,
to se pravi biti mlad ...
... Pa je vendar sreča biti mlad,
biti mlad in poln nad!
(Kajuh)

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Utrinki iz zimske šole v naravi

Kar je lepo, hitro mine. S tem so se strinjali tudi šestošolci OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj, ki so pet dni v januarju preživeli v zimski šoli v naravi na Treh Kraljih.

Čeprav začetek ni bil najbolj obetaven, saj je v nedeljo popoldan, ko smo se odpravljali izpred šole, rahlo deževalo, smo se na koncu vsi strinjali, da smo preživeli lep in nepozaben teden. Tudi vreme je poskrbelo, da je bilo počutje res zimsko.

Učencem se je vtisnilo v spomin veliko stvari. Najbolj nepozabna je bila smučarska tekma. Pa vožnja z vlečnico, zabava zadnji večer, pohod na Osankarico, kepanje, tekmovanje za najbolj pospravljeno sobo, predavanje o turnem smučanju in pripravi smuči, druženje po sobah in ... seveda, dobra hrana.

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Nekaj je v zraku.
Lepega. Nežnega.
Mimobežnega.
Nekaj je v zraku ...
(Pavček)

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Povezali smo preteklost s sedanostjo, kjer se prepletajo teme: rojstvo, družina, ljubezen, domovina. Predstava je bila dobro izhodišče za pogovor o otrokom oddaljeni preteklosti, za razvijanje domoljubja in zanimanja za poezijo.

Predstavo so si ogledali vsi učenci, v četrtek, 7. marca, pa so na predstavo vabljeni še starši in drugi.

UČENCI IN UČITELJI
OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ

Preberite, kaj so o vsem tem zapisali naši šestošolci.

... V naši sobi smo se zmenili, da tisto noč ne bomo spali. Malo smo nagajali tudi učiteljem in hodili v druge sobe. Čas smo si krajšali z igranjem igre Moja Slovenija. Potem pa smo na hodniku zaslišali korakanje. Hitro smo pogasnili luči in skočili v postelje. To se je ponovilo kar dvakrat. Potem smo zaspali. A naš spanec ni trajal dolgo. Vsi smo se zbudili razen enega. Tudi ta je bil kmalu buden, saj smo ga pošpricali z mrzlo vodo. Pogovarjali smo se dolgo v noč in naprej igrali Mojo Slovenijo. Naslednji dan smo bili utrujeni bolj kot drugi in tudi prej zaspali.

ALEŠ VIDEČNIK, 6. C

Ko sem se prebudil, sem najprej pomislil na tekmo. Od strahu se mi je obračal želodec. Po kosilu smo odšli na smučišče, da bi se pred tekmo ogreli. Videl sem, kako si nekateri mažejo smuči. Tudi sam sem se odločil storiti to, da bodo šle hitreje. Na startu sem se kar tresel, a ko mi je učitelj dal znak za start, sem se pognal kot tiger, ki lovi antilopo. Slišal sem, kako me vsi spodbujajo. Smučal sem dobro in bil sem zadovoljen. Vendar, glej ga zlomka, ura je zatajila in na progo sem moral še enkrat. Bil sem več kot ponosen nase, saj sem dosegel dober rezultat.

LOVRO POTOČNIK, 6. D

... S čelade sem si moral sneti še svoje rogovje, da bi bila aerodinamika boljša. Na startu sem bil ves na trnih. Kljub temu sem se pogumno pognal po strmini. Med vratici sem švigel kot Tina Maze, no, malo bolj počasi. V mislih pa sem si ves čas brundal znano pesem: »Smučat je res lepo, samo če ne bi blo tok mrzlo, sam če ne bi tok pihal, dejmo zdržat sam še mal ...« Uspešno sem prečkal ciljno črto in pristal na 7. mestu.

TIM TERČEK, 6. A

Zbudil sem se že ob šestih in predramil še ostale v sobi. Po zajtrku smo imeli pouk, potem pa smo vadili za popoldansko tekmo. Rahlo je snežilo in megla je bila. Na start sem moral drugi. Smola, ugotovil sem, da nimam očal. Nisem mogel več ponje v sobo. Kot bi mignil, sem bil na vrsti. Zagnal sem se v metež in gledal s priprtimi očmi, ki so se mi močno solzile. Najprej sem peljal slalom, potem pa še smuk. Ko sem se pripeljal do konca, sem imel občutek, kot da se je z mene zvalil kamen. Zaradi očal sem bil le tretji.

KRIŠTOF KOŽELJNIK, 6. D

... Kmalu bom na vrsti. Vedno bolj me je bilo strah. Malo sem bil tudi nestrpen. Končno sem štartal. V pričakovanju dobrega rezultata sem se spustil po progi. Strah me je bilo, da bom padel. Med vožnjo sem zagledal mamo, ki je stala ob progi in navijala zame. Bil sem vesel, da me je prišla gledat, solze pa sem raje zadržal. Ko sem pripeljal na cilj, sem najprej stekel k mami in jo objel. Ni me bilo več strah, a sem se vseeno tresel kot šiba na vodi. Bilo je čarobno in razburljivo.

MATIC OMERZU, 6. D

... V četrtek zvečer so podeljevali nagrade za najbolj pospravljeno sobo. Nestrpno sem čakal, kako se bomo uvrstili. Naenkrat pa sem slišal, da drugo mesto dobi soba 114. Razveselili smo se, saj smo za nagrado šli kegljat. Moji nasprotniki so bili zelo dobri, a na koncu sem z veliko prednostjo zmagal jaz.

DOMEN KUČIŠ, 6. C

... Sledila je razglasitev rezultatov. Od strahu in vznemirjenja mi je začelo razbijati srce. Okoli sebe nisem videl in slišal nič, samo učitelja, ki je delil priznanja. Tretje mesto – nisem slišal svojega imena. Po dolgem aplavzu je sledilo 2. mesto in tudi tokrat ni bilo omenjeno moje ime. Srce mi je začelo razbijati še hitreje. Skoraj sem omedlel, učitelj pa si je vzel čas in počasi govoril. Ko sem na prvem mestu zaslišal svoje ime, nisem vedel, ali sanjam ali sem res buden. Za nagrado sem dobil priznanje, zlato medaljo in še slušalke.

LUKA RAMŠAK, 6. D

V četrtek zvečer smo imeli zabavo. Vesela sem bila, ker mi je učiteljica obljubila, da bom lahko zapela svojo najljubšo pesem. Želja se mi bo torej uresničila. Že takrat so se mi tresle roke. Naenkrat sem zaslišala spremljavo pesmi. V roko sem vzela mikrofon in v tistem trenutku me je preplavila trema. Nisem več vedela, kakšno je besedilo. Potem pa sem zapela. Veselje mi je preplavilo telo. Sošolci so bili navdušeni in počutila sem se odlično.

ANAMARIJA MEŽNAR, 6. D

Zvečer je bil ples. Imeli smo se odlično. Tudi učiteljica je plesala z nami. Naredili smo vlakec in rajali okoli miz. Pridružili so se tudi fantje. Ko je prišel učitelj in rekel, da je čas za spanje, smo bili žalostni. Ker ga nismo hoteli razjeziti, smo ubogali. Potem nas je presenetil on in zavrtel še dve pesmi. Plesali smo kot nori. Bilo je super.

PIKA KRETIČ, 6. D

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

... Vrhunec večera je bil ples. Ko sem na računalniku nastavil pesem Modrijanov, so vsi začeli plesati. Tudi jaz se nisem mogel zadržati in sem zdrvel na plesišče.

ALJAŽ OVČJAK, 6. B

Ves teden smo se smučali in imeli lepo, še posebej zadnji večer, ko je bil ples. Zavrteli smo si glasbo in priredili zabavo vseh časov. Na začetku je glasba malo prekinjala, da sem že mislila, da bo vsega konec, nato pa se je vse uredilo. To me je spravilo v dobro voljo. V tem tednu sem pridobila veliko znanja, najvažnejše pa je, da sem se neizmerno zabavala.

LAURA LINA KONEC, 6. C

... Začelo se ni najbolje. Bilo nas je pet deklet, v sobi pa so bile le štiri postelje. Povedale smo učiteljici. Ko je prišla v sobo, je rekla, da bom morala v drugo sobo. Dobila sem kar solzne oči, saj sem bila žalostna, ker ne bom v sobi s prijateljicami. Zadevo je rešil razrednik, ki je našel rešitev. Fante, ki so bili v večji sobi, je prestavil v našo, me pa smo šle v večjo. Bila sem zelo vesela.

EVA LEDINEK, 6. B

V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč. Upam, da bom v življenju spoznala še veliko novih stvari in bodo te vsebovale smeh. Saj veste, kaj pravijo: SMEH JE POL ZDRAVJA.

KATJA BRVAR, 6. A

Mislím, da so šestošolci povedali vse. Jaz bi se na koncu le še strinjala z zadnjo Katjino mislijo. Čim več naj ga bo med nami, pa bo.

ZBRALA IN UREDILA: A. BRIGITA GROBELNIK

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

□ Zemlja počiva
pod snežno cerado,
dedek me vabi
na maškarado.
Hopsasa, drajsasa,
na maškarado!

Pust je težko pričakovan, najbolj vesel, najbolj sproščen in smešen dan v letu. Praznovanje je namenjeno sprostitvi, veselju in zabavi. Oblečeni smo drugače kot navadno in sploh si tega dne dovolimo vse tisto, česar si običajno ne moremo. S kostumi in šminko se spremenimo v živali, pravljicih bitja in v vse tisto, kar si otroci želijo.

V vrtcu Barbka smo se z otroki pogovarjali o narodnih običajih, kamor sodijo pustovanje, kurentovanje, jurjevanje. Peli smo pustne pesmi ob spremljavi harmonike, kitare, izdelovali pustne maske iz različnih materialov, se igrali z baloni... Vsakodnevno so si otroci v knjižnem kotičku izbrali slikanico na temo pust, ugibali smo besedne in glasbene uganke, se igrali izštevance in še veliko drugih stvari...

Pustni torek smo pričeli s slastnimi krofi. Našemu smo se opazovali, prepoznavali ter uživali ob glasbi, petju in vriskanju...

Foto: arhiv vrtca

Dan smo zaključili s prijetnimi občutki. Kljub temu, da smo pusta pokopali, pa bomo v vrtcu dejavnosti podoživljali še do konca meseca, saj otroci ob tem neizmerno uživajo.

VZGOJITELJICA ANDREJA KOMAR

□ Pust v Bibi...

Trajlala-laj-lala
pustne smo šeme,
trajlala-hopsasa
nič nismo lene.

Trajlala-laj-lala
vse se vrtimo,
trajlala-hopsasa
in veselimo.

V pravljicnem snežnem jutru so v enoto Biba že od doma prihajali otroci našemu v čudovite maske. Tako so nas obiskali klovni, gusarji, indijanci in številne prijazne živali. Na pustovanje smo se v enoto Biba, ki jo v dveh oddelkih obiskujejo tudi najmlajši otroci, pripravljali res na njim najbolj prijazen način. S pisanimi papirnatimi trakovi, baloni in pustnimi fotografijami smo si okrasili igralnice in garderobe. Pustne šeme, male in velike so se med seboj družile, navdušeno in razigrano pele, skakale in plesale.

SIMONA SLAVINEC

Foto: arhiv vrtca

□ Pisane maškare

Norčavi pust se je za to leto poslovil, a v vrtcu Topolšica še vedno odmeva njegov smeh. Na pustni torek so v vrtec prišle princeze, junaki iz risank, pirati, različne živali, rožice, mušnice,... le naših otrok ni bilo nikjer. Že na vhodu je bilo čutiti prijetno pustno vzdušje, pozdravljale so nas narejene pustne maske, pisane papirnat verige in po hodnikih so odmevale pustne pesmi. Starejše skupine so obiskale mlajše otroke, skupaj smo zarajali tudi s šolskimi otroci in rajanje zaključili v telovadnici.

Če velja staro ljudsko izročilo, da maškare odganjajo zimo in priključijo pomlad, se da nadejati, da nas bo slednja prav kmalu pozdravila. Do prihodnjega leta, pa se z našimi maškarami poslavljamo s pesmijo :

»Gori, doli, sem in tja,
cigu, migu, hopsasa.
Plešem, skačem, se vrtim,
dinarčke za to dobim.«

VRTEC ŠOŠTANJ, ENOTA TOPOLŠICA

Foto: arhiv vrtca

☐ Kurenti v vrtcu

Pustni čas je tisti del leta, ki se ga najbolj veselijo otroci. To je čas, ko v vrtec namesto otrok prihajajo tigri, levi, miške, princeze, vitezi, Pike Nogavičke in mnogi drugi pravljčni liki. Prav tako pa ta čas v vrtcu namenimo posebno pozornost spoznavanju in obujanju tradicionalnega načina pustovanja na slovenskem.

Ena izmed najprepoznavnejših pustnih likov pri nas je kurent, ki ga ponekod imenujejo tudi korant. Lik izhaja iz območja Ptuijskega in Dravskega polja. Korant je oblečen v ovčji kožuh, okrog pasu nosi verigo z zvonci, na nogah gamaše, obut je v težke čevlje, na glavi nosi bogato okrašeno masko, v roki pa drži ježevko. Nekoč so smeli kurentovo opravilo nositi le neporočeni fantje, danes pa jo, predvsem zaradi ohranjanja tradicije, nosijo tudi moški, ženske in otroci.

Nam sta kurentovo opravilo s pomočjo očeta g. Mežnarja, predstavila Pia in Blaž. Nekaj otrok ju je pri oblačenju le od daleč opazovalo, drugi pa so se jima pridružili še pri plesu. Izvedeli smo, da je pod ovčjim kožuhom zelo vroče, ampak na toplem je lažje odganjati zimo.

ENOTA LUČKA – SIMONA KOREN

Foto: arhiv vrtca

☐ Moje mesto Šoštanj

Otroci enote Brina smo v mesecu januarju spoznavali naše mesto. V vsaki igralnici smo ga raziskovali po svoje iz vseh pa je bilo slišati napev: »Šoštanj, Šoštanj mesto svetlobe,...«.

Spoznavali smo zgodovino mesta, stare običaje, igre, stare predmete. Dejavnosti so nam s svojim sodelovanjem popestrili starši in stari starši. Pomagali so nam poiskati stare predmete s katerimi smo se igrali. Spodbudili smo jih tudi naj otrokom povedo katere igre so se igrali v svojem otroštvu. Prav zanimivo je bilo opazovati otroke kako so svoje vrstnike učili starih iger.

Spoznavali smo tudi vse pomembne objekte in ustanove v mestu. Obiskali smo Vilo Mayer, Knjižnico, Muzej usnjarstva, Mestno galerijo, Kulturni dom, Zdravstveni dom, Osnovno šolo KDK in Pusti grad. Bili smo gostje na občini pri g. županu. Spoznali smo njegovo delo in delo nekaterih uslužbencev na občini, med drugim tudi delo mamice enega naših otrok.

Pusti grad je otrokom blizu in ga zelo radi opazujejo. Tokrat smo ga spoznavali skozi oči vitezov in princesk. Otrokom ga je slikovito predstavil zgodovinar dr. Tone Ravnikar. V igralnici so nastajale umetnine iz različnih materialov; iz gline, kartona, lesa,... Največ zabave pa je bilo ob družabni igri »Grad«, ki smo si jo izdelali sami. Tekmovali smo kdo bo prvi rešil princeso.

Tudi Muzej usnjarstva je pritegnil otroke. Usnjarček Jure je otrokom pomagal raziskovati prostore muzeja. Ugotovili smo, da je bila to

Foto: arhiv vrtca

zelo velika tovarna. Spoznali smo material usnje in se z njim poigrali na najrazličnejše načine.

Otroci in strokovne delavke enote Brina se zahvaljujemo vsem, ki ste nam kakorkoli pomagali in nam omogočili, da smo doživeli naše mesto Šoštanj tudi malo drugače.

SILVIJA VRHOVNIK GORŠEK
VRTEC ŠOŠTANJ, ENOTA BRINA

☐ Kulturna dediščina našega kraja

Konec januarja smo v okviru projekta Kulturna dediščina pričeli odkrivati naš kraj in poskušali ugotoviti, kako je tukaj potekalo življenje nekoč.

Poiskali smo nekaj fotografij starih hiš, gasilskega doma, vrtca in jih primerjali s sedanjimi. Gaberke smo opazovali iz »Čančevga« vrha, in se po njem tudi sprehodili. Na obisk smo povabili predsednika Kulturnega društva Gaberke g. Franca Štehnika in njihovega dolgoletnega člana g. Branka Spitala. Razložila sta nam vse o življenju nekoč in z nami delila lepe spomine iz mladosti. Obiskali pa so nas tudi člani Vaške godbe iz Raven – Ravenski štrajharji, ki so nam predstavili ročno izdelane inštrumente ter nam zaigrali nekaj starih ljudskih pesmi. Veselo smo zaplesali in zapeli tudi mi!

OTROCI IN VZGOJITELJICE VRTCA ŠOŠTANJ,
ENOTA MOJCA, GABERKE

Foto: arhiv vrtca

Pust

□ Pust Šoštanjski s krizo pometel pod mizo

60. šoštanjski pustni karneval je vsaj za sobotno popoldne in večer odvrnil skrb Šoštanjčanov od vsakodnevnih težav. Opozoril je na aktualno problematiko, si privoščil znane Slovence, nasmejaval številne obiskovalce, s krizo pa je pometel pod mizo, kar je storila že prva skupina – čarovnice iz Lajš.

Številne domače in tuje maske so opozorile na trenutno najbolj pereča vprašanja, pustno povorko pa so vodili člani Pihalnega orkestra Zarja – njihova odlična glasba je bila razpoznavna, obrazi pa tokrat ne.

Člani Mladinskega kulturnega centra Šoštanj že imajo prvi oddelek v novem Vrtcu Šoštanj; po glasnem joku sodeč, se otroci še niso povsem uvedli in navadili na nove razmere...

Turistično društvo Skorno se je predstavilo s svojimi tradicionalnimi kurami, na »Skor sodišču« pa so po hitrem postopku sodili številnim gospodarstvenikom, politikom... Za bolj zdravo Slovenijo je poskrbela »Plešivska dezinfekcijska stranka - PDS«, gozdni možje iz Šentvida pa so opozorili na skrb za naravo, predvsem gozdove, v katere odpadki nikakor ne sodijo. Mladi Gaberčani pa so sporočili »Gotof si!«

Pokojninske reforme so se hudomušno dotaknili na Pristavi, kjer so ustanovili »Center za dosmrtno delo«.

Od leta 2006 je Šoštanj član Evropskega združenja karnevalskih mest (FECC), zato tudi letos ni manjkalo tujih mask – prišli so iz Srbije, Makedonije, Rusije in Hrvaške, od koder so letos prišli prvič – prosili so, če lahko postanejo člani Evropske unije. Znova so navdušili srbski akrobati – USB iz Niša. Zaradi slabih vremenskih razmer se na pot niso podale skupine iz Grčije in Turčije.

Prišle pa so maske iz drugih slovenskih mest – Vrbovske šjme, Fašjenki iz Dobove, Pust mozirski in nepogrešljivi ptujski kurenti.

Skupno se je predstavilo 21 skupin, največ pozornosti pa so bili seveda deležni domači **Koši in Tresimirji**, ki so jih najavili šoštanjski bobnarji – Drum orkester.

Šoštanjskega pustnega karnevala, že 60. po vrsti, ki sta ga tudi tokrat povezovala zabavna Dixi Pixi in Peter Klepetec, se je udeležil tudi novi predsednik FECC-a Slovenija **Andrej Klasinc**, ki je organizatorje pohvalil za odličen karneval in bogato tradicijo, zbrane pa je nagovoril

tudi župan Občine Šoštanj **Darko Menih**, ki se je zahvalil vsem, ki so sodelovali na samem karnevalu in pri organizaciji. Župan je pred karnevalom v vili Mayer pripravil sprejem za predstavnike vseh skupin, ki so se predstavile na karnevalu, izmenjali so si tudi priložnostna darila.

Pustni karneval se je zaključil z rajanjem v Športni dvorani Šoštanj, kjer je za zabavo skrbel Show band klobuk do poznih nočnih ur.

TJAŠA REHAR

FOTO: DEJAN TONKLI, ALEKSANDER GRUDNIK

□ Dobri gozdni možje iz Šentvida

V davnih časih, ko so ljudje še živeli v sožitju z naravo, jo spoštovali in negovali, so v gozdove Šentvida prišli dobri gozdni možje. Pomagali so ljudem, ki so delali na kmetijah in v gozdovih in ohranjali ravnovesje med ljudmi in naravo.

Ko so dobri možje spoznali, da ljudje dobro gospodarijo in spoštujejo gozdove, so odšli daleč v temačne gozdove od koder so prišli. Nazaj so jih priklicali zvok motornih žag, vonj smeti in spoznanje, da so ljudje začeli gozd prekomerno izkoriščati in smetiti.

Danes so z nami, da nas opozorijo: ustavite ropanje gozdov in odlaganje smeti, spoštujte jih, saj so gozdovi naše srce in pljuča!

Prišli so štirje gozdni možje: jesenski, spomladanski, poletni in gozdni mož, ki nas posebej opozarja, kaj vse puščamo v gozdovih.

Foto: arhiv društva

□ Kulturnica in pust

Pred dobrimi dvajsetimi leti je obstajalo druženje, ki se je imenovalo PKG Gaberke – Pustni Komite Gaberke.

Iz tega komiteja je kasneje nastala Kulturnica Gaberke, zato je pust zanj še vedno pomemben dogodek. Ta namreč v Gaberkah na pustni torek druži veliko ljudi. Skupina mask se sprehodi skozi vas in ob tem zganja norčije, pleše in poje. Sprehod se zaključuje pri kozolcu Kulturnice.

Foto: Zdenka Verhovnik

A.GRUDNIK

»Kultura je v vsakem izmed nas«

Na osrednji občinski slovesnosti ob kulturnem prazniku, ki je bila v četrtek zvečer v Kulturnem domu, so zanimiv in kvaliteten kulturni program pripravili člani Folklornega društva Oglarji iz Šoštanja. Večer je bil posvečen posebni veji kulture – glasbi, plesu, pesmi, zabavi, dobri volji, predvsem pa kulturnemu ohranjanju naše domače – slovenske, pa tudi šoštanske folklore.

Prireditve se je seveda pričela s Prešernovo Zdravljico – tudi ta je bila nekaj posebnega, saj jo je na citre zaigrala Špela Obšteter.

Kajetan Čop, direktor Zavoda za kulturo Šoštanj, je v svojem nagovoru med drugim poudaril, da kultura ni zgolj obisk kulturnega doma, galerije, knjižnice, prireditve..., temveč nekaj, kar je v vsakem izmed nas.

Folklor je posebna veja kulture, ki pomeni izročilo, znanje, vedenje in ustvarjalnost. To je ljudska umetnost, ki oživilja največkrat že pozabljene oblike ljudske kulture, kot so ples, pesem, glasba in šege, obenem pa ohranja pomen lokalne in etnične identitete.

Oglarji so se v programu najprej predstavili s splotoma »Ravenski

Foto: arhiv Občine Šoštanj

plesi« in »družabne igre«, nato pa so odplesali še splot »Štajeriše«, ki je posebej značilen za savinjsko-šaleško področje.

Da je bil celoten večer resnično posvečen ohranjanju domačih pesmi, so poskrbeli tudi gostje večera – trio Stari Ravenčani, ki že več kot 40 let skrbijo, da slovenska pesem ne bo pozabljena.

TJAŠA REHAR

Počastitev kulturnega praznika v Zavodnjah

Kulturno Društvo Ivan Napotnik iz Zavodnje je v nedeljo 10.2.2013 v dvorani krajanov priredilo krajši program v počastitev kulturnega praznika. Nastopajoči so bili oktet iz Zavodnje,

Ivan Knez s citrami in harmonikar Uroš Venta. Recitacije pa so izvedli otroci iz društva prijateljev Mladine Zavodnje –Šentvid. Hvala vsem nastopajočim.

ODBOR KULTURNEGA DRUŠTVA
IVAN NAPOTNIK ZAVODNJE

Foto: arhiv društva

Odprtje Svetinove razstave v Washingtonu

Jože Svetina bo do meseca maja razstavjal v Washingtonu (avtorju se opravičujemo, ker se je v prejšnjem članku zapisal New York), odprtje razstave pa je bilo na kulturni praznik v prostorih veleposlaništva RS Slovenije, kjer so priredili sprejem. Tudi Jože Svetina bi moral biti med gosti, ki jih je nagovoril veleposlanik Roman Kirn. Ta je v svojem govoru poudaril pomembnost spoštovanja materinega jezika med Slovenci na tujem in tudi doma. Izpostavil je, da je dan kulture poseben dan, ki ga namenjajo slovenskim umetnikom.

Odprtje razstave slovenskega slikarja Jožeta Svetina, ki jo je avtor naslovil »Moja lepa domovina«, je bil osrednji dogodek praznika kulture. Ob tem je bilo o slovenskem slikarju (našemu sokrajanu) povedanega nekaj iz njegovega življenja in ustvarjanja. Kot učitelja v Zavodnjah in tudi že prej ga je navdihnil otroški svet, kot ljubitelja narave pa narava sama, ki ji ostaja zvest v vseh tehnikah. Tudi razstava v Washingtonu je izbor Svetinovih ustvarjalnih dosežkov, ki jih je zares veliko.

Jože Svetina je zvest svojemu poslanstvu, ki mu sledi večino svojega življenjskega obdobja, eno izmed slik je podaril tudi predsedniku ZDA Baracku Obami. V dneh po razstavi se je predstavnik Bele hiše preko

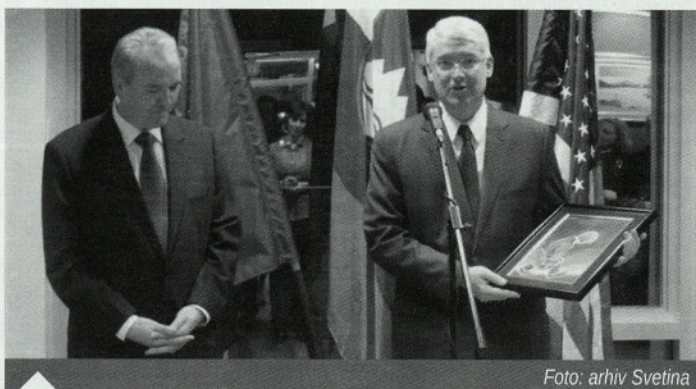

Foto: arhiv Svetina

ambasadorja Kirna že zahvalil Svetini za podarjeno umetniško delo in mu čestital k razstavi, ambasador pa je ustvarjalca povabil k nadaljnjemu razstavljanju po ZDA. Naslednja razstava bo verjetno v Clevelandu, na ta kraj pa Jožeta Svetina vežejo tudi družinske vezi.

Izjemnega uspeha slikarja in sokrajana smo veseli tudi doma.

MILOJKA BAČOVNIK KOMPREJ

Razstava kiparskih skulptur Od boginje do akta z ogrlico

VMuzeju premogovništva Slovenije v Velenju je v četrtek, 7. februarja 2013, potekalo odprtje razstave kiparskih skulptur priznane slovenske kiparke Katjuše Rojac. Razstava, ki bo na ogled do 15. marca 2013, je posvečena slovenskemu kulturnemu prazni-

ku. Razstavljene skulpture Modigliank kot kiparsko oživiljenih posnetkov slik in portretov sodobnih žensk je avtorica poimenovala Od boginje do akta z ogrlico.

Katjuša Rojac, ki živi in ustvarja v Škofljici pri Ljubljani, se je rodila leta 1954 v Kopru. Diplomirala je na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani, pri profesorju Francetu Vregu in profesorju Slavku Splichalu.

Z glino se je srečala že v otroštvu, a v svet pravega oblikovanja v tem materialu, ki ostaja njen priljubljeni in edini, v katerem ustvarja svoje plastike, je vstopila konec devetdesetih.

Inspiracijo za svoje ustvarjanje avtorica išče v slikah priznanega italijanskega slikarja Amedea Modiglianija. V njegova dela cikla Modiglianke je zagledana že od rane mladosti in hrepenenje po delih tega velikega slikarja ji je narekovalo pot prehoda iz slike v kip, ki ji pomeni bližino in intimen stik z njegovimi umetninami. V zadnjem obdobju upodablja kot Modiglianke tudi sebe ter dekleta in gospe iz našega vsakdanjika. Na tokratno razstavo je premierno prinesla že 67. skulpturo Modigliank, ki je obenem tudi njen avtoportret.

O avtorici in njeni razstavi je spregovorila **likovna kritičarka Tatjana Pregel Kobe**. »Modigliani, eden pionirjev evropske moderne umetnosti, je postal njen neizčrpn vir navdiha. Če že ne more imeti slik, v katere se je zaljubila, bo njegove ženske portrete ustvarila po njihovih podobah – zase,« je v svojem govoru med drugim dejala Tatjana Pregel Kobe.

Razstavo je odprl **vodja Muzeja premogovništva Slovenije Stojan Špegel**: »V prostorih Muzeja smo v minulih letih gostili tri pomembne razstave skulptur ali arhitekturnih objektov, in sicer Ivana Napotnika, Janeza Suhadolca in Stojana Batiča. S tokratno razstavo se tem imenom pridružuje še kiparka Katjuša Rojac.«

PV

Hotenja 22

Zbornik šaleških literarnih ustvarjalcev **Hotenja 22**, je bil namesto na veseli dan kulture v decembru 2012, predstavljen v mesecu kulture v februarju 2013.

Predstavitev, ki je bila v Knjižnici Velenje, je bila usmerjena v branje literarnih prispevkov ter besed o nastanku zadnjega zbornika, ki jih je podal urednik Peter Rezman. Poleg njega sta v uredniškem odboru sodelovali še Tatjana Vidmar in Milojka B. Komprej. Oblikovanje in tisk je za ta zbornik delo Blaža Prapotnika, vsebino pa so prispevali Josip Bačič Savski, Dani Bedrač, Nina Bizjak, Iva Brezimenca, Ljudmila Conradi, Željka Gaber, Hinko Jerčič, Aleksandra Kocmut, Rok Komel, Milojka B. Komprej, Zlatko Kraljič, Andrej Krevzel, Alenka Kveder, Željko Perović, Tanja Petelinek, Zoran Pevec, Dušan Pirc, Peter Rezman, Breda Slavinec, Mojca Svobljak, Matjaž Šalej, Karmen Škoflek, Vinko Šmajš, Božena Tanšek, Slavica Tesovnik, Črt Valenčak, Ramiz Velagić, Lojze Vrenčur, Samanta Žibert in Janez Žmavc.

Foto: arhiv Hotenj

Literarna dela sta interpretirala Tomaž Potočnik in Petra Gostečnik, večer je moderirala Nina Bizjak, za prijetno glasbeno vzdušje pa je poskrbel Matjaž Ograjenšek. Avtorji za svoje objave ne prejemajo honorarjev, vsak je dobil le dva izvoda zbornika.

A.K.

Spomin na pesnika

Ob obletnici smrti pesnika Karla Destovnika Kajuha so v Šoštanju pripravili branje iz najnovejše izdaje Kajuheve poezije Enaindvajset pesmi za enaindvajset let življenja, ter branje iz zbornika **Hotenja 22** - zbornika šaleških literarnih ustvarjalcev.

Uvodne besede k večeru je podala predsednica društva Milojka B. Komprej, ki je izpostavila pomen Kajuha kot pesnika za lokalni in širši prostor ter pomen delovanja literarnega društva. Preko zbornika Hotenja imajo namreč šaleški literati možnost izražanja pisane besede, ki se na tak način v tem prostoru ohranja že preko trideset let. Na Zavodu za kulturo so ravno zato povezali pesnikovo ustvarjalnost z ustvarjalnostjo današnjega časa.

Foto: Dejan Tonkli

V nadaljevanju večera so brali Tatjana Vidmar, Nina Bizjak, Tomaž Potočnik, Dušan Pirc, Zlatko Kraljič, Josip Bačič Savski, Slavica Tesovnik, Ramiz Velagić, Lojze Vrenčur, Hinko Jerčič in Božena Tanšek.

Dostojno so se spominu na pesnika poklonili tudi Šoštanjčani, saj jih je bilo ta večer v Mestni galeriji Šoštanj, kjer je bila prireditev, razveseljivo veliko.

AMADEJA KOMPREJ

Zapele so strune v spomin

Ob spominu na rojstvo citrarja, pisatelja, zbiralca Gasparijevih razglednic, narodnega gradiva, šolskih čitank, predlani premilenega znanega velenjskega kulturnika Marjana Marinška, so v vili B-anci v Velenju 31. januarja pripravili prvi spominski »Marjanov večer«.

Marjanke, skupina citrark, ki jo je ustanovil Marjan Marinšek. Foto: Jože Miklavc

Koncert citer so izvedli učenke iz glasbenih šol Velenje ter Žalec, citrarke sestre Neli in Karmen Zidar Kos, Tanja Lončar in skupina velenjskih citrark »Marjanke«. Slednje so izrazile željo ter dale pobudo za ta večer, saj je bil Marjan Marinšek njihov učitelj, ustanovitelj, mentor ter velik prijatelj. Citrarski večer je soorganiziral ter povezoval profesor Peter Napret iz Laškega, predsednik Citrarskega društva Slovenije. Ob tem je povedal nenavadno zgodbo o Marinškovem rojstvu, ki se je v resnici zgodilo v Kozjem zgodaj ponoči 1. februarja 1941, okoliščine pa so nanesele, da so rojstvo tudi uradno razglasili kakšno uro pred tem, torej še 31. Januarja. To je v svoji knjigi zapisal avtor knjige »Kolerabjeki«, Marinšek sam. Ob koncertu so organizatorji napovedali, da bo Marjanov večer postal tradicionalna, vsakoletna prireditev.

JOŽE MIKLAVC

Peter Rezman, umetnik

Leto 2013 je prineslo na knjižne police tvoj roman Zahod jame. Ta čas jo prebiram in med platnicami, ki so jih oblikovali pri založbi Goga kjer ti je knjiga izšla konec leta 2012, spoznavam svet jame. Kanpovščine. Pravzaprav konkretno velenjskega premogovnika. Vprašanje, ki ti ga bom zastavila je najbrž odveč, a vendar. Zakaj jama, zakaj svet knapov?

No, zdaj je že več kot očitno, da je vtis, ki sta ga name naredili dve leti uka v velenjski jami in potem šest polnih delovnih let, v bistvu pa je šlo za desetletje po osnovni šoli, ki sem ga preživel v rudniku in v tesni povezanosti z njim, pustilo tako globok vtis na moji pesniško senzibilni duši, da me bo to spremljalo do smrti.

Najbrž ni nepomembno, da je po visokoletečih ambicijah osnovnošolskega odličnjaka, le-ta po prvem večjem življenjskem neuspehu pristal ne le na dnu, ampak globoko pod njem, in se je tako jama izkazala ne kot specifično, adrenalinsko, skoraj pustolovsko, in toplega in trdega tovarštva polno delovno okolje, temveč tudi kot trpka prispodoba, ko si je mladenič, poln pesniškega idealizma in idej o socialni pravičnosti, namesto s pomočjo svoje bistrosti in pameti, zaradi lenobe moral pričeti rezati črn kruh dobesedno z rokami in v pogosto v potu svojega obraza. To ostane in počasi se je potem zgradilo trdno prepričanje, da je sicer na videz vsakdanje početje tisočerih velenjskih knapov, v resnici nekaj tako ekskluzivnega in enkratnega, da je vredno tudi čisto veristične literarne obdelave.

Eden od nespornih motivov romana Zahod jame pa je bil tudi postaviti literarni spomenik generaciji, pravzaprav moji generaciji, ki je še doživela pristno knapovsko kamaradstvo, hkrati pa že gradila temelje sedanji, tehnološko skrajno izpopolnjeni generaciji, ki v resnici dela čudeže, kakršnih si sredi sedemdesetih, ko sem jaz začel v jami, nihče niti predstavljal ni.

Preplet teh treh dejavnikov: lastna izkušnja, specifičnost in metaforika posebne vrste, v resnici kar kličejo, da sem to prenesel v literaturo in bil bi res neumen, če tega, najmanj zaradi lastne izkušnje, ne bi storil.

V knjigi kratkih zgodb Skok iz kože je že bilo čutiti tvoj odnos do jamškega sveta. Obdelal si ga v sedmih zgodbah. A očitno ne do kraja? Ne. Tema je, mislim da neizčrpna.

Tudi tvoja prva pesniška zbirka Pesmi iz premoga je tematsko vezana na svet pod površjem zemlje. Še imaš kakšno, oziroma kje se je dobi. V bistvu je moja prva resnejša objava pesmi zabeležena v antologiji Slovenske rudarske pesmi iz leta 1983, ki jih je izbral dr. Matjaž Kmecl. Knjigo je uredil Tine Lenarčič izdala pa ZKO Trbovlje. Tam se je nekaj pesmi iz kasnejšega prvenca Pesmi iz premoga, znašlo ob boku Klopčiču, Kajuhu, pa tudi celi vrsti sodobnikov, predvsem iz Zasavja. To me je potem ojunalo, da sem leta 1985 zaprosil kolektiv RLV za finančno pomoč in izdal lično knjižico rudarskih pesmi, v dveh ciklih in moram reči, da sem na mnoge od njih še danes ponosen in so preživele pretrese kritikov in časa, ki je minil. V posebno čast mi je bilo tudi, da je zbirko opazil tudi Janez Menart in nekaj pesmi ponatisnil v Delovih Književnih listih leta 1986.

Nekaj izvodov knjižice, ki je izšla v noro veliki nakladi 1000 izvodov še vedno hranim, a tudi zelo resno razmišljam o ponatisu rudarskih in delavskih pesmi iz osemdesetih let. Mislim, da imajo ene, kot druge, še vedno svojo poetično moč in tudi po svojo aktualnost.

Sicer pa je bilo leto 1985 tudi sicer ustvarjalno. Izšli sta še dve tvoji literarni deli. kateri?

Istega leta kot Pesmi iz premoga je izšel tudi moj prozni prvenec, čeprav je treba »prozni« vzeti zelo z rezervo in bi bilo mogoče bolje reči »literarni eksperiment« z naslovom Kiril Lajš ni lastnik krčme Peter Rezman.

Foto: Katja Rezman

Lahko poveš kaj več o tej temi?

Šlo je za zbirko krajših proznih tekstov, ki so kršili vse literarne kanone in se spogledovali s postmodernističnimi literarnimi poskusi. Poigraval sem se s poizkusom nekakšne krožne forme proznega teksta, ki bi ga lahko bral od kateregakoli mesta v tekstu, in ko bi se sklenil, bi lahko bral spet od tam naprej in tako, če bi šlo, tudi v neskončnost. To je bila ideja forme. Vanjo sem potem vpisoval vse vrste vsakdanjih, do izmišljenih, celo pravljinih dogodivščin in moram reči, da je branje v resnici navdušilo sicer redke literarne sladokusce in je še danes takšno in tako deluje. Te vrste pisanja nisem razvijal, in mi je po svoje žal, ker je to očitno nekaj, kar je v mojem literarnem svetu živo prisotno in se je kasneje pojavilo v obliki kratkih dramskih pozorov, ki jih je literarna kritika označila za t.i. »harmsove«.

Predlani sem celo zmontiral daljši tekst z naslovom Romana, katerega integralni del je vsebina tega proznega prvenca in resno razmišljam, da bi to zadevo v kratkem izdal tudi v knjižni obliki. Odločil se pa še nisem.

Na nek način delaš obračun tudi v pesniški zbirki, ki je izšla leta 1998?

Pesniška zbirka Družmirje je res kot ena precej intimna inventura in po svoje prelomna, saj sem se po njej v glavnem posvetil dramskemu pisanju in prozi.

Zakaj Družmirje? Tudi del Gaberk je prizadet?

Vprašanje je na videz logično, saj sem jaz rojen v Gaberkah in bi najbrž videz prav, da pesmi posvetim izginjanju svoje rojstne, ne pa sosednje vasi. A odločitev za naslov Družmirje je padla zato, ker je ta vas v celoti izginila

tako iz zemlje, kot iz zemljevidov in zato ker je ta vas s svojim obstojem predstavljala primarno, ekonomsko zgodbo, da ne rečem naravno zgodbo Šaleške doline. Prepričan sem namreč, da je premog samo epizoda, ki je dominantna samo v našem času, zaradi velike količine in hitrosti odkopavanja premoga in bo gotovo že čez generacijo, ali dve, odrinjena na rob, kot je to danes primer v Zasavju.

Še prej, leto 1989 je zaznamovalo tudi eno tvoje delo. Oziroma si soavtor?

V četrtem zvezku Šaleških razgledov, ki so tudi žal, žal zamrli, je izšla knjiga Dvignjeni zastor, v katero sva z Vanetom Gošnikom odbrala precej kolumn, ki sva jih pod istim naslovom štiri ali pet let objavljala v tedniku Naš čas.

Šlo je za kritične in mestoma ostre, polemične tekste na temo kulture, varovanja okolja, in burnih družbenih sprememb, ki so bile tisti čas tik pred vrati.

Vane Gošnik je na nek način zaznamoval tvoje življenje. Ali ne?

Ja, z Vanetom sva spletla trdno povezavo, tudi na čisto osebni ravni, že v drugi polovici osemdesetih, bila pa sva neločljiva v začetku slovenske pomladi in močno podpirala zgodbo Zelenih Slovenija, do neslavnega konca, ko so se zeleni potopili v morju političnih intrig konec devetdesetih in sta se, žal, zaradi tega precej razšli tudi najini, prijateljski poti.

Bi lahko rekel, da je tvoje družbeno osveščanje rastlo skupaj z literarnim.

Mislím, da v resnici ne, ker sem ves ta čas družbenega angažiranja, predvsem delovanja v kontekstu Zelenih Slovenije, odrinil svoje literarno delo na stran. To preprosto ne gre skupaj. Literatura, resna, rabi celega človeka.

Pomemben del tvojega življenja je zaznamovala ekologija. Kako?

Že v drugi polovici osemdesetih, nekako po izidu poetičnega in proznega prvenca, sem pristal v iniciativi za izdajanje kulturno angažirane revije v takratni občini Velenje, ki se je speljala v odpiranje prostora v Našem času in kolumno Dvignjeni zastor. To se je nekako steklo v angažirano okoljevarstvo, politično stranko zelenih in doseglo vrh v zadnjem izvršnem svetu občine Velenje, kjer sem bil odgovoren za varovanje okolja in urejanje prostora. Po politični plati, seveda. Strokovno je zadevo takrat prevzel arhitekt in urbanist Edi Vučina.

Od tam sem nadaljeval v čisto lokalno politiko, v novo občino Šoštanj, kjer pa se je moja politična kariera tako zaradi bolezni, kot zaradi političnih sporov, precej klavirno končala.

Ker me je k temu intervjuju napeljalo tvoje ustvarjanje, oziroma zadnja knjiga, ne morem mimo tega, da si tudi literarno obdelal ta del tvojega življenja, ki se tiče ekologije. Misliš da dovolj?

V drugem delu romana se glavni lik sooči z ekološkimi gibanji Šaleške doline, nekje od znamenitega shoda leta 1987, do njihovega konca pred letom 2000. Gre zgolj za epizodo v romanu, v kateri je malo nakazana vsa resnična neiskrenost in dvoličnost, ki je t.i. šaleško ekološko gibanje spremljala od vsega začetka. To seveda ni tema romana, niti tega pogovora in bi mogoče res bila vredna romaneskne obdelave, a me to še ne mika.

Tvoje prvo samostojno delo je izšlo leta 1985, a objavljai si že prej.

Prej sem že omenil prvo opaznejšo objavo svojih pesmi leta 1983, pred tem pa sem seveda objavljai v Hotenjih, prve objave pa so bile v

rudniškem Informatorju in v Rudarju. Na resno literarno pot pa sem stopil z objavami v reviji Mentor. Lahko rečem, da sem zorel vzporedno s to pomembno slovensko literarno revijo in nekaj potrditev svoje kvalitete doživel tudi v mariborskih Dialogih.

Kje si in kje še objavljaš.

Seveda sem po letu 1982, ko sem bil izbran med najboljše pesnike in pisatelje začetnike v Gradišču, današnji Trojici v Slovenskih goricah, objavljai v vseh mogočih literarnih glasilih. Stalnica so bila, kot že rečeno Hotenja in revija Mentor.

Danes z objavami v resnici nimam več težav. Ne nazadnje sem s svoji kratko prozo uvrščen v Sodobno slovensko antologijo proze, ki je prevedena v več evropskih jezikov. V obdobju od leta 2008 sem izdal dva romana, dvojce zbirk kratke proze, ena je bila nagrajena z nagrado Fabula, druga je bila finalistka za isto nagrado in izdal sem dve knjigi dramskih besedil. Upam, da me navdih in ta kondicija ne bosta hitro minila.

Po drugi strani pa sem še vedno precej skromen s svojo svežo poezijo, ki jo še vedno najraje preizkušam z objavami v Hotenjih.

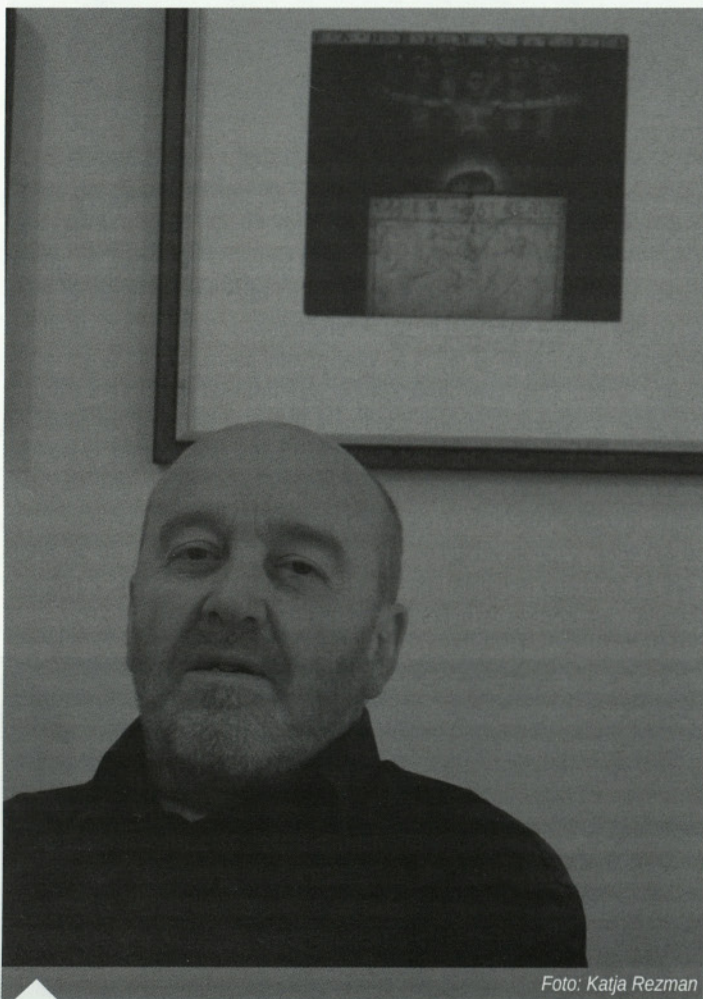

Foto: Katja Rezman

Lahko poveš kaj o društvu Hotenja?

Ha, o društvu Hotenja bi seveda tudi lahko vsi skupaj napisali sago ali nadaljevanko. Zgleda, da je to usoda naše generacije v Šaleški dolini in zdi se mi, da je zaradi pečata amaterizma delo tega društva še vedno globoko podcenjeno. A tako pač je. Literatura nikoli ni uživala v blišču reflektorjev in se nikoli ni valjala v denarju, če pa se je že, se je v širokem loku izognil domačim piscem, ki smo, razen ene izjeme, redko prepoznani kot kvalitetni doma, razen v primerih, ko se na ta ali oni način več kot očitno s kvaliteto potrdimo kje zunaj Šaleške doline.

Pri Hotenjih smo se vedno zavedali svoje kvalitete in hkrati sprejeli skromen odnos do našega dela, kot nujno zlo, ki ga hitro preglasi vsak na novo izdani zvezek. In lanski 22-ti, tako kot vedno, govori sam zase.

Glede na koncept objav v literarnem zborniku, se ti mogoče zdi, kot nekaterim, da si prerasel ta medij?

Zdi se mi, da je Hotenja nemogoče prerasti, saj v bistvu Hotenja rastejo z nami in so obenem prostor, kjer se lahko vedno znova srečujemo s svojimi kolegicami in kolegi, ki začutijo poklic in potrebo po literarnem izpovedovanju ter ustvarjanju.

Sam lahko svoje literarno ustvarjanje delim na dva dela. Prvega v obdobju osemdesetih let, potem pa sem se posvetil okoljevarstveni politiki in po njenem koncu sem se zopet vrnil k literaturi. Obe obdobji pa sta zaznamovani z objavami v Hotenjih.

Naslednje objave so prišle po nekaj letnem premoru. Kaj je narokovalo ta premor?

Kot že rečeno, jaz sem se sicer vedno v prvi vrsti čutil za pesnika, pisatelja, literata. Umetnika. A takšen poklic gre težko vštiriti s političnim delovanjem. Še posebej poklicnim, kar sem jaz v bistvu bil sedem let. Profesionalni politik. To pač ni bil čas za pisanje literature.

Potem pa si se vrnil in potem je prišla nagrada za zbirko kratkih zgodb. Povej kaj o knjigi Skok iz kože.

Leta 2005 je bila na natečaju za najboljšo kratko zgodbo po razpisu revije Sodobnost, opažena in nominirana med štiri najboljše tudi moja zgodba Osemsto šestnajst. V zgodbi je to številka garderobnega obešala »aufcuga« enega od knapov, ki gre v tej zgodbi v »penzijo«. Ta uspeh me je potem spodbudil, da sem zasnoval več »knapovskih« zgodb, ki sem jih pisal pod delovnim naslovom Dolga pot nazaj, rdeča nit knjige pa je bila, na kakšne načine vse bi knapi (radi) prišli iz jame, pa v bistvu nikomur čisto ne uspe. Ko so bile zgodbe napisane in zapakirane v celoto, so na pobudo urednika Roberta Titana Felixa, ki mu ni bil všeč prvotni naslov, dobile ta posrečeni naslov Skok iz kože, ki je parafraza vstopa v rudarski stan, torej v jamo. Knjiga je s svojimi sedmimi zgodbami v bistvu že trdno zasidrana v slovenski literarni prostor, zabeležena je v antologiji sodobne slovenske proze in na ta način ni prinesla literarnega uspeha samo meni, ampak je trajno umestila velenjsko knapovsko okolje v slovensko literaturo. Tega se zavedam v celoti, zdi pa se, da se mnogi v našem okolju še ne. A čas dela za to knjigo in mislim, da se s tem, ko je bila ovenčana z nagrado Fabula, njen pomen še ni končal, ampak da s časom še raste.

Foto: Katja Rezman

Si s to knjigo na nek način skočil iz kože vsakdanjosti?

S to knjigo se je res spremenilo moje literarno življenje, da se je bilo treba nekoliko zbrati in urediti načrte, predvsem v smislu odločanja, ali se še naprej posvečati dramski pisavi, ali pa se le ne bi veljalo bolj koncentrirati na klasično prozo.

Gre tudi zato, da se je po burnih modernističnih in postmodernističnih izzivih v minulih desetletjih, tudi v literaturi, v tem času ustalilo nekakšno konzervativno vračanje h klasični zgodbi, sicer odvezani jezikovnih in slovničnih kanonov in pravil, kar mene niti ne prevzema preveč, saj mi je bil vedno blizu tudi jezikovno – stilistični eksperiment, za katerega pa

v teh konservativnih tendencah ni več veliko prostora. To slednje sem na veliko vključeval v dramsko pisanje, ki pa je na koncu izžvenelo bolj ne-dramsko, saj teh in takšnih robnih besedil, ni mogoče spraviti na gledališke odre, saj tudi v teatru vlada neke vrste ziheraštvo in želja po všečnosti ter prilagajanju publiki. Ni pa ta čas v Sloveniji resnega eksperimentalnega teatra, razen če ne gre za kakšne »solo« projekte.

Zato sem se pač odločil za to, kar mi je bilo s knjigo Skok iz kože omogočeno in sicer za »klasično« prozo v »klasični« formi romana ter seveda kratke zgodbe, ki pa pri meni praviloma niso tako zelo kratke..

Katero delo je po tvoje ustvarilo preboj v svetu literature. Vabijo te ugledne založbe.

Če bi hotel čisto natančno odgovoriti na to vprašanje, bi seveda moral omeniti drugo knjigo kratkih zgodb z naslovom Nujni deleži ozimnice, ki so bile poseben izziv po uspeli knjigi Skok iz kože. Poseben izziv zaradi dvojega. Prvič je šlo za zbirko kratke proze po nagradi knjigi, ko se je bilo treba ponovno dokazati in to mi je v bistvu tudi uspelo. Drugič pa zato, ker sem knjigo namerno zasnoval tako, da tematika teh štirih zgodb ni posegala v »mojo« knapovsko bazo.

Po Beseda te gleda, si izdal še Ljubljana Gospa Sveta, priznam, da nisem razumela povsem tega koncepta. Daniil Harms?

Zanimivo obdobje sodelovanja v skupini PreGlej, kjer smo gojili poseben in drugačen odnos do dramske pisave, je doživelo svojo krono v dramski pesnitvi Ljubljana – Gospa Sveta. Cela zgodba okoli skupine PreGlej, katere idejna voditeljica je bila dvakratna Grumova nagrajenka Simona Semenič, seveda daleč presega okvirje tega intervjuja. Zato naj rečem le to, da gre za delo, ki je bilo leta 2011 v ožjem krogu za vsakoletno slovensko nagrado za najboljšo dramsko besedilo, a je ravno preboj prej omenjenih konservativnih tendenc v slovensko literarno umetnost, katere nosilci so tudi vidnejši ustvarjalci v mreži slovenskih profesionalnih teatrov, to preprečilo.

Ko pa omenjaš Daniila Harmsa, naj povem le to, da gre za ruskega avantgardnega pisca, ki seveda nikakor ni uspel s svojim pisanjem v Stalinovi Rusiji in ga je sistem odstranil tako, da ga je zaprl v norišnico, kjer je leta 1942 umrl v bistvu od lakote. Veliko simbolike je v tem, tudi če primerjamo današnji čas, ko bi se naj pristna in včasih že kar hermetična umetnost in ustvarjalnost umikala nekakšni angažirani umetnosti, ki bi pomagala spreminjati svet. To pa, po mojem trdnem prepričanju, ni in nikoli ne bo naloga umetnosti. Ta je tu, da nam pridržijo ogledalo, mi sami pa se bomo, ko se bomo videli v njemu, skušali spremeniti, ali pač ne.

Lahko pišeš po naročilu.

V bistvu ne pišem po naročilu, pač pa se z založbo dogovorimo do kdaj in približno kaj v žanrskem smislu je treba napisati. Tako imam trenutno z založbo Goga iz Novega mesta sklenjen dogovor za naslednjo zbirko kratkih zgodb ter novi roman v letih 2014 in 2015.

Rad pa tudi urednikuješ. Tega se je najbrž nabralo kar veliko?

Urejanja sem se učil in naučil najprej pri Hotenjih, potem pa je bilo takšnih projektov res cela vrsta, vse do Lista in tudi nekaj literarnih knjižic, kot veš, imam za sabo. Po pravici povedano, neke pošteno evidence tega sploh nimam! Še sreča, da je zdaj COBISS, kjer je najti evidenco tudi tega mojega dela.

Tudi sama sem okusila, da imaš »nos« za literarno delo. Je to danost, ali posledica veliko branj.

Najbrž gre za pesniško senzibilnost, bi rekel jaz, občutek in zdi se mi, da mora biti to v prvi vrsti prirojeno. Seveda pa je treba to gojiti in to res ni mogoče drugače, kot z branjem.

Kaj bereš, kadar bereš?

Berem v bistvu na tri načine. Eno je železni repertoar, kakšnih dvajset knjig, ki morajo biti vedno pri roki, ko si zaželim brati kakšnega znanega avtorja. Od domačih so to Ciril Kosmač, Voranc, od sodobnikov tudi kakšen Tadej Golob, Lucija Stepančič, Frančič, Tomaž Kosmač, od poezije Jesih, Uroš Zupan, od tujih pa v prvi vrsti Kafka, Bukowski, Bulgakov, Jerofejev in seveda Daniil Harms.

Drugi način branja je ta, da redno prebiram Sodobnost in Literaturo.

Tretji pa tudi ni zanemarljiv in sicer preberem veliko dobre in še več slabe literature, ko izbiramo besedila za Hotenja, ali ko urejam poezijo na portalu pesem.si.

Enkrat si mi omenil, da si neko delo odklonil, ker nimaš ustrezne izobrazbe. Te kdaj to omejuje?

No, zdaj, ko sem v penziji, v bistvu ne. Še vedno pa odklonim prošnje za kakšne recenzijske tekste, ki so na meji kritik, čeprav se mi zdi, da imam tudi za te stvari dober posluh in pridobljeno znanje. A ob množici diplomiranih slovenistov se mi zdi, da je le treba spoštovati njihovo sistematično nabrano teoretsko znanje in ne nazadnje, pustiti jim možnost, da to delo opravijo za pošten honorar.

Drugače pa me pri pisanju dejstvo, da nimam več kot pete stopnje izobrazbe in še to naravoslovne smeri, sploh ne omejuje, saj sem potrebno teoretično znanje pač nabral, veliko samoiniciativno, veliko pa tudi po raznih delavnicah in srečanjih s pisateljskimi kolegi.

Pa se vrniva h knjigi Zahod jame. Preplet ljubezenske zgodbe in knapovskega življenja. Zakaj si vpletel v zgodbo ljubezen?

Brez ljubezni ni življenja.

Koliko je potem v tem romanu resnice?

Bom malo enigmatičen. Ta roman je, kot vse moje zgodbe, resničen, čeprav je vse do zadnje podrobnosti izmišljen in je plod moje domišljije.

Glede na to, kakšen odziv pričakuješ?

Ne vem. V bistvu nič ne pričakujem, sem pa zelo radoveden, kako bo, če bo roman počasi zaživel svoje življenje. Tako gre to s knjigami. Zelo počasi.

Tudi sicer veljaš za človeka, ki ima izoblikovano svoje stališče. Misliš, da se ti je to velikokrat maščevalo?

Bom citiral Miho Mazzinija, kar je med drugim dejal na kulturni praznik v Vrbi. Takole je rekel za umetnike: »Prvo ustvarjalno dejanje umetnika je ravno to: ustvariti mora samega sebe. Aktivirati se mora, izstopiti iz množice in se upreti navadam večine.«

Maščevalo bi se nam, če ne bi imeli svojega stališča.

Kako?

Tako da bi, kot se mnogim rado zgodi, v čredi enako mislečih izgubili svojo identiteto in smisel življenja na splošno.

Bi lahko kaj spremenil in zakaj ne?

Če misliš, da bi kaj spremenil v svojem življenju, je to seveda vedno možno. Če pa misliš, da bi spreminjal svet, to seveda ni možno in je z umetniškega stališča dovolj, da mu postavljamo ogledalo.

Kaj načrtuješ zdaj?

Pripravljam raziskavo, kot se reče, za tri knjige. Za dva romana in eno

zbirko kratkih zgodb. Kako jih bom začel pisati in kdaj, še ne vem. Rad pa bi imel konec tega leta v predalu en novi rokopis. Več si zaradi objektivnih razlogov niti ne upam načrtovati, rad pa bi še dolgo živel in veliko pisal.

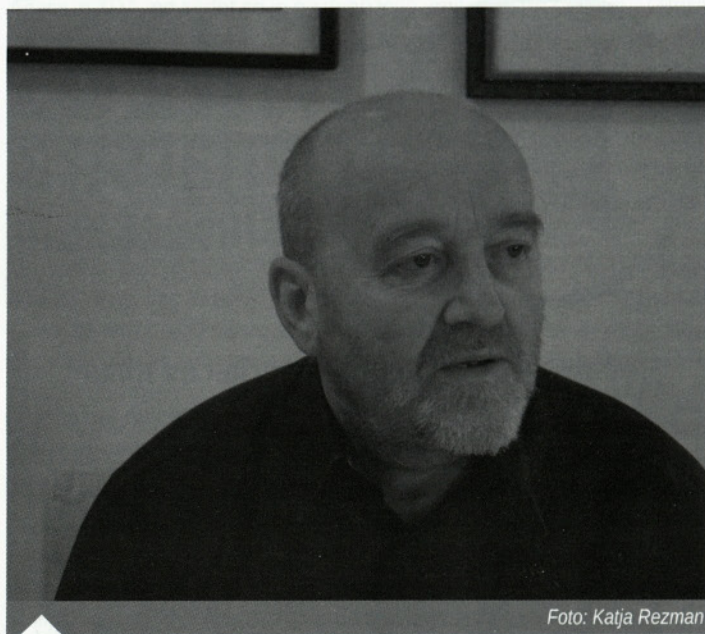

Foto: Katja Rezman

In na koncu. Si tudi urednik Lista, ki mu zadnje čase ne gre ravno dobro. Imaš kakšne načrte?

Hja, imam, a se mi zdi, da ta trenutek so to bolj sanje, kot načrti, saj se bojim, da v Šoštanju manjka tiste korajže in smelost, ki jo je imel prvi župan občine, Bogdan Menih.

Mislim, da si soustvarjal prvo številko. Kakšni so bili začetki?

Polni entuziazma, zato lepi in kot rečeno, podprti s širino takratnega župana in večine občinskih svetnikov. Takrat politiki res še niso imeli tako slabega ugleda, kot je to, pogosto upravičeno, primer zdaj.

Danes je vse zajel ta žalostni pesimizem, strah in cagave mantre o varčevanju.

Pred leti je bil za občinsko priznanje predlagan prvi uredniški odbor Lista. No, nagrade niso dobili. Kaj meniš zakaj ne?

Ne bi se upal javno razmišljati o temu, dokler sem odgovorni urednik.

So te že povabili na kakšno predstavitev zadnje knjige?

Zaenkrat je potrjeno samo vabilo Tonija Gašperšiča v MC v Metliko. In seveda v Šoštanju, kjer datum še ni potrjen. Založba se dogovarja tudi za Velenje, a ta hip še ni znano ne kje in ne kdaj.

Imaš občutek, da se knjižnice mačehovsko obnašajo do avtorjev?

Zelo različno in odvisno je od ljudi, ki vodijo knjižnice ali prireditve v njih. Običajno je pa doma najtežje pridobiti zaupanje.

Meniš, da v Sloveniji lahko preživiš od pisanja. Literature, mislim. Ne.

In kdaj bomo lahko?

Včasih smo rekli: ko bomo v Evropi. Zdaj pa ne znam več odgovoriti.

Hvala.

MILOJKA BAČOVNIK KOMPREJ

**muzej
usnjarstva
na slovenskem**

☐ Srečanje prijateljev in ustvarjalcev filma

Pozitiven odziv javnosti na lanskim Poletnih filmskih večerih, ki so potekali v Muzeju usnjarstva na Slovenskem, nas je spodbudil, da smo v Listu objavili poziva za zbiranje starih filmskih zapisov o Šoštanju ali Šaleški dolini in izdelavo avtorskega filma ali video zapisa na temo Šoštanju ali Šaleške doline.

Zbiranje filmskega gradiva se je uspešno nadaljevalo in v petek, 15. februarja, je bilo v muzeju novo srečanje prijateljev in ustvarjalcev filma. Srečanje je bilo namenjeno spoznavanju, izmenjavi informacij in izkušenj ter ogledu gradiva. V Kategoriji »stari filmi in video zapisi Šoštanja in Šaleške doline« smo videli film Darka Čepelnika »Družmirje« iz leta 1974, ki odkriva podobe Družmirja, za katere do sedaj nismo vedeli, da obstajajo na filmu. V nadaljevanjsmo videli film še neznanega avtorja »Basistova kmetija in ljudje v Družmirju«, ki je nastal v obdobju po letu 1970. Oba filma sta prisotno občinstvo spodbudila k obujanju spominov na prebivalce in kraje Šaleške doline, ki jih danes ni več. V kategoriji »novi avtorski filmi in video zapisi Šoštanja in Šaleške doline« pa smo videli aktualen film Zalike

Mikuž: avtorski delovni video posnetki »Poplave 2012, Šoštanj«. Po projekciji filmov je stekel živahen razgovor o izkušnjah ob nastajanju filmskega gradiva.

Ob koncu prireditve je prišlo do spontanega dogovora, da se v naslednjih mesecih znova srečamo. Poziv za zbiranje starih filmov in video zapisov ter za izdelavo avtorskih filmov in video zapisov o Šoštanju in Šaleški dolini še velja, zato vljudno vabljeni, da se mu pogumno pridružite.

Informacije in kontakt:

Miran Aplinc 041 843 949 in

Tomo Čonkaš 041 690 017.

MIRAN APLINC

Foto: arhiv

☐ Klepeti pod pustim gradom

VMuzeju usnjarstva na Slovenskem v Šoštanju smo zadnji četrtek v januarju, prvič v letu 2013, organizirali klepete pod Pustim gradom.

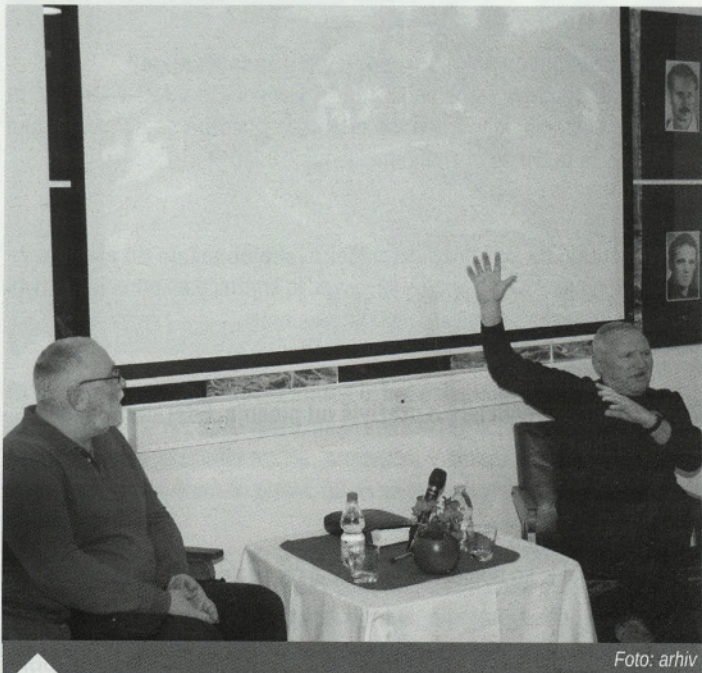

Foto: arhiv

Tokrat je bil gost g. Tine Kugonič, ki je domačinom bolj poznan kot pilot jugoslovanskega vojnega in kasneje civilnega letalstva. V sproščenem pogovoru, ki ga je vodil direktor Muzeja Velenje, g. Damijan Kljajič, je gost povedal marsikatero zanimivost iz sveta letalstva in svojega življenja vse od otroštva in šolanja v Šoštanju, Mostarju, Puli, Zadru, službovanja v Beogradu pri vojnem letalstvu JNA in civilnem letalstvu pri Adrii Airways, vse do upokojitve.

Prireditveni prostor je bil poln obiskovalcev, saj je g. Kugonič, dobro poznan večini prebivalcev Šoštanja, sploh starejši in srednji generaciji, kljub temu, da je, kot je sam povedal še vedno razpet med Skornim, Kranjem - kjer živi in Beogradom. V svojem razgibanem življenju je doživel mnogo in kar težko je bilo vse te dogodke strniti v čas namenjen klepetu.

Med obiskovalci je bilo veliko njegovih prijateljev, znancev, ki so s svojimi komentarji in vprašanji še dodatno popestrili že tako zanimiv pogovor. V ozadju se je na veliko platno prikazovala projekcija slik iz gostovega življenja, ob katerih nam je na sproščen in hudomušen način povedal še kakšno dodatno zanimivo dogodivščino, ki jih v njegovem življenju res ni manjkalo, vse od mladosti pa do sedaj.

Po koncu uradnega dela, so se obiskovalci ustavili še v avli muzeja in ob pogostitvi nadaljevali pogovor in obujali spomine.

JERNEJ HOZJAN

□ Carl Josef Bayer – kemik svetovnega slovesa, ki je živel v Rečici ob Paki

Dandanes si težko predstavljamo življenje brez aluminija, ki je zaradi svojih lastnosti ena najpomembnejših kovin. Uporablja se npr. pri konstrukciji ladij in letal, avtomobilskih delih, motorjih, vagonih, v gradbeništvu in navsezadnje v gospodinjstvu. Aluminij se po različnih postopkih pridobiva običajno iz boksitove rude, ki po predelavi v glinico (aluminijev oksid) predstavlja izhodišče za proizvodnjo aluminija. Pomembno vlogo v tem procesu je odigral dr. Carl Josef Bayer, kemik in izumitelj nemškega rodu, ki je izumil postopek pridobivanja glinice iz boksita (Bayerjev postopek), ki se uporablja še danes, z njim pa se je vpisal tudi v vse pomembne svetovne leksikone. Leta 1896 je v Rečici ob Paki dal postaviti kemijski laboratorij, manjšo tovarno in vilo, kamor se je priselil s svojo številno družino. O njem – kljub temu, da je šlo za kemika-izumitelja, v svetovni literaturi poznanega predvsem po tem izumu, ki je živel in umrl na Slovenskem – v slovenščini do sedaj ni bilo veliko zapisanega oz. se vidik njegovega bivanja na Slovenskem ni posebej izpostavljalo.

Dr. K. J. Bayer. Foto: arhiv

Carl (tudi Karl) Josef se je rodil 4. marca 1847 v avstrijskem vzhodnošlezijem mestu Bielitz (Bielsko-Biala/Poljska), ki je v tistem času ležalo v bližini meje s prusko Šlezijo in avstrijsko Galicijo. V svojem rojstnem kraju, katerega prebivalci so bili po večini nemško govoreči, je obiskoval realko. Svojemu očetu Johannu Carlu, ki je bil stavbenik, je mladi Carl Josef že med

šolanjem pomagal v domačem obrtnem podjetju. Oče je v sinu prepoznal nadarjenega fanta in ker je verjetno želel, da bi ga kasneje v podjetju nasledil, ga je zato poslal študirat arhitekturo, sin pa je študij – menda z očetovim privoljenjem – kmalu nato opustil in odšel v Wiesbaden, kjer je v kemijskem laboratoriju znanega analitskega kemika Carla Remigiusa Freseniusa (1818-1897) stopil na pot, ki ga je na koncu pripeljala do slovesa uspešnega kemika. Po končanem študiju naravoslovnih znanosti v tem nemškem mestu se je na profesorjevo priporočilo kot kemik zaposlil v železarni bratov Dorlodot v Acozu v Belgiji. Želja po znanju in raziskovanju pa ga je kmalu gnala naprej. Leta 1869 je vpisal študij kemije na Univerzi v Heidelbergu, kjer je nato že po opravljenih dveh semestrih dobil mesto asistenta pri profesorju Robertu Wilhelmu Bunsenu (1811-1899). Doktoriral je julija 1871 z disertacijo o kemijskem elementu indiju. Po uspešno opravljenem doktoratu je bil do leta 1873 asistent na oddelku za splošno kemijo na Tehničnem inštitutu v Brnu na Moravskem, nato pa se je posvetil raziskavam v svojem laboratoriju. Leta 1885 je odšel v Rusijo. Na začetku svojega bivanja tukaj se je največ posvečal metodam uporabe aluminijevega hidroksida v tekstilni industriji. Dve leti zatem je prišel v kemično tovarno v Tentelevo (pri St. Peterburgu) in tukaj v letih 1887 in 1892 pri nemškem Cesarskem patentnem uradu (Keiserlichen Patentamt) prijavil dva patenta: prvi je bil izum postopka pridobivanja aluminijevega oksida (glinice), primerne za elektrolizni postopek, iz aluminatne raztopine, nato pa je sledil še patent avtoklavnega luženja boksitov (Bayerjev postopek). Leta 1893 je prišel v drugo kemično tovarno v Elabugo ob reki Kama (Tatarstan/Rusija) in v tem času s tujimi državami sklenil več pogodb, po katerih so te začele

v svojih tovarnah aluminija pridobivati aluminij po njegovem postopku. Ravno z namenom nadzora nad uvajanjem njegovega izuma v proizvodnjo aluminija se je še istega leta odpravil na potovanje po Franciji, Angliji in ZDA, od koder se je po dveh letih vrnil v Avstro-Ogrsko. V Rusiji je spoznal tudi svojo bodočo ženo Almo von Witte (1868-1962), rojeno v ruskem oz. estonskem mestu Dorpat (Tartu/Estonija), nečakinjo ruskega finančnega ministra, diplomata in kasneje še ministrskega predsednika Sergeja Juljeviča Witteja (1849-1915), s katero se je poročil leta 1892. Med letoma 1893 in 1901 se jima je rodilo šest otrok; Erich je bil rojen v Elabugi, Walter v Washingtonu v ZDA, Guido v Celju, zadnji trije (Herbert, Fritz in Elsa) pa so prišli na svet v Rečici ob Paki.

Kmalu po prihodu v Avstro-Ogrsko je dr. Bayer leta 1896 v Rečici ob Paki kupil več zemljišč, na katerih je dal postaviti že omenjeno vilo za svojo družino, kemijski laboratorij in majhno tovarno. Zakaj je Bayer prišel v Rečico, ni povsem znano, verjetno pa si je to lokacijo izbral zaradi več razlogov: bližnjih nahajališč boksita v Andražu nad Polzelo in v Ložnici pri Velenju; bližine železniške proge, ki je tod stekla leta 1891; ker pa je za predelavo boksita potrebne veliko energije pa tudi zaradi bližnjega velenjskega premogovnika. Njegova največja želja je menda bila, da bi v svoji domovini postavil tovarno glinice zatem pa še tovarno aluminija, kjer bi uporabljal boksit z nahajališč iz Štajerske, Kranjske in Dalmacije. Izročilo omenja, da je nameraval preko Gore Oljke speljati žičnico, ki bi njegovo tovarno oskrbovala z nakopanim boksitom z nahajališč na območju Ložniškega gričevja. Kot pričajo časopisni oglasi, objavljeni v Deutsche Wacht, sta njegov laboratorij (Chemisch-technisches Laboratorium) oz. tovarna (Fabrik chemischer Produkte) izvajala analize in poskuse ter prodajala različne kisline (borovo, fluorovodikovo idr.), kalijevo sol ter razne kemikalije za uporabo v znanstvene namene, v barvarstvu, tiskarstvu in fotografskih laboratorijih. Nekatere izmed teh produktov so morda tukaj tudi izdelovali. V Rečici so Bayerja obiskovali znani znanstveniki z vsega sveta, med katerimi sta bila po navedbi virov tudi Francoz Paul Héroult (1863-1914) in Američan Charles Martin Hall (1863-1914), ki sta izumila postopek pridobivanja aluminija z elektrolizo (Hall-Héroultov postopek). Dr. Bayer je znanstveno delal na več projektih; zanimali so ga npr. uporaba salicilne kisline in njenih učinkov, kemijski element indij ter postopek izdelave umetnega kriolita. Zbiral je tudi različne minerale, katere je leta 1890 razstavljalo celo v ZDA.

22. oktobra 1904 je 57-letni dr. Carl Josef Bayer nenadoma umrl v Rečici ob Paki. Njegovo truplo so na dan pogreba, 25. oktobra, z vlakom prepeljali v Celje, kjer so ga po opravljenem evangeličanskem obredu pokopali na celjskem mestnem pokopališču. Vdova Alma je kmalu po njegovi smrti prodala zemljišče z vilo in tovarno in se z vsemi otroki preselila v Gradec.

Tovarna kemijskih izdelkov Dr. K. J. Bayer-ja. Izrez. Razglednico hrani Muzej Velenje, inv. št. R 779. Foto: arhiv

Vila, znana pod imenom Fojanova vila, in nekaj ostalih poslopij, ki ohranjajo sled za znanstvenikom in podjetnikom, pa še vedno stoji v Rečici ob Paki.

JANJA JEDLOVČNIK

14. Menihov memorial – mednarodni turnir v namiznem tenisu za veterane in rekreativne igralce

Namiznoteniški klub Spin Šoštanj je na pustno soboto, 9.2.2012 v Osnovni šoli KDK, podružnica Topolšica, organiziral 14. Menihov memorial – mednarodni turnir v namiznem tenisu, za veterane in rekreativne igralce.

Po uvodnem pozdravu predsednice kluba Mirjane Ramšak, sta s plesno točko turnir popestrila plesalca Neža in Jaka. V nadaljevanju sta vse prisotne nagovorila, župan Občine Šoštanj gospod Darko Menih in gospa Urška Menih Dokl. S svojo prisotnostjo nas je razveselila gospa Majda Menih, turnir pa je obiskala tudi Špela Menih Novak z družino. Na Menihovem memorialu so bili prisotni tekmovalci iz cele Slovenije, turnirja pa so se udeležili tudi domačini iz Šoštanja, Topolšice in Velenja. Udeležbo na turnirju so zaradi bolezni v zadnjem hipu, odpovedali tekmovalci iz Murterja. Turnir v namiznem tenisu je potekal v športnem duhu, prijateljskem druženju in na visokem nivoju. Vodil ga je namiznoteniški strokovnjak, sodnik in dolgoletni član Namiznoteniške zveze Slovenije, gospod Franci Bartol, pri vodenju mu je pomagala predsednica NTK Spin Šoštanj. Udeležilo se ga je 64 tekmovalcev. Po končanem delu tekmovanja je najvišje uvrščenim, v kategoriji nad 65 let in v kategoriji od 55 do 65, podelila pokale in kolajne gospa Majda Menih. V ženski kategoriji in v vseh ostalih kategorijah pa je najboljšim podelila priznanja Mirjana Ramšak, predsednica NTK Spin Šoštanj. Naključno izbrani udeleženci tekmovanja so prejeli praktične nagrade, ki so jih prispevali sponzorji 14. Menihovega memorijala. Kot vsako leto moto turnirja ni samo spomin na vse, ki se jih radi spominjamo, temveč je tudi znamenje veselega doživetja, saj se na turnirju srečajo prijatelji namiznega tenisa in si izmenjajo izkušnje in znanja, ki jih nabirajo na različnih tekmovanjih po Sloveniji in v tujini.

Foto: arhiv

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem sponzorjem, ki so nam omogočili izvedbo turnirja: Občini Šoštanj, Krajevni Skupnosti Topolšica, podjetju Asfalti Ptuj, d.o.o., družini Menih, Osnovni šoli KDK Šoštanj, Podružnica Topolšica, Adriatic Slovenica, Zavarovanja Kavšak, Roman Kavšak s.p., Franc Fajdiga s.p., Pizzerija Laguna, Branko Lukačič s.p., NLB d.d., KZ Šaleška dolina, z.o.o. in Gostilni Acman, Mitja Acman s.p..

Rezultati tekmovanja so bili naslednji:

MOŠKI DO 45 LET:

1. ŽGANK MATEVŽ
2. GOLAVŠEK MATIC
- 3.-4. PETELINC MIHA
- 3.-4. LENKO JERNEJ

1. T. MAZEJ JOŽEF

MOŠKI OD 45 DO 55 LET:

1. GÜNTHER ERIH
2. SUŠEC ANDREJ
- 3.-4. VERONIK RAJKO
- 3.-4. ZERA IVAN

1. T. ŠTOR VOJTEH

MOŠKI OD 55 DO 65 LET:

1. ŠKOBERNE BORIS
2. POGAČAR JOŽE
- 3.-4. ČARGO ZDENKO
- 3.-4. HRIBERNIK FRANC

1. T. KOZJEK CIRIL

MOŠKI NAD 65 LET:

1. STANKOVIČ DRAGAN
2. HAFNER JOŽE
- 3.-4. LEBER TONE
- 3.-4. TORKAR MIHA

1. T. OFIČ PETER

ŽENSKESKE – ENOTNA KATEGORIJA:

1. BELAVIČ POLONA
2. BELAVIČ JOLANDA
- 3.-4. LAPANJA DRAGICA
- 3.-4. AČKO DRAGICA

1. T. KRIČAJ ANDREJA

DVOJICE DO 60 LET:

1. ZERA IVAN – SUŠEC ANDREJ
2. ŽIŽMOND MILAN – KOVAČ SLAVKO
- 3.-4. LENKO JERNEJ – BELAVIČ JOLANDA
- 3.-4. ŽGANK MATEVŽ – POROPAT ALEKSANDER

DVOJICE NAD 60 LET:

1. STANKOVIČ DRAGAN – KOZJEK CIRIL
2. HAFNER JOŽE – OBŠTETER JANEZ
- 3.-4. PREŠERN IVAN – LAPANJA DRAGICA
- 3.-4. PRETNAR VINKO – LEBER TONE

MIRJANA RAMŠAK

Foto: arhiv

□ Krajevna skupnost Skorno – Florjan na dan kulture znova organizirala pohod

Okoli 70 krajanov Skorna ter Florjana se je na dan kulture zjutraj znova zbralo pred domom KS Skorno – Florjan, od koder se je pričel že 11. pohod po obronkih Krajevne skupnosti Skorno - Florjan. Pot, ki je bila tokrat odeta v snežno idilo, je bila dolga okoli 11 km, vila pa se je deloma po Florjanu, deloma pa tudi po sosednji krajevni skupnosti Topolšica.

V Topolšici, pred hotelom, so imeli pohodniki tudi prvi večji postanek in tam so se okrepčali z malico iz nahrbtnika ter vročim čajem, za kar so poskrbeli člani Športnega društva Mačji kamen. Ti so poskrbeli tudi za pripravo doma KS Skorno Florjan, kamor so se pohodniki po dobrih 4 urah hoje vrnili, se okrepčali s toplo malico ter prisluhnili kratkemu kulturnemu programu. Zanje so nastopali pevci Korajžni upokojenci, harmonikar Marko Plankelj, nekaj Prešernovih pesmi je zbranim prebrala Mateja Stropnik, nagovoril pa jih je tudi **predsednik KS Skorno Florjan, Roman Oblak**, ki je znova poudaril, kako je kultura v teh časih pomembna. Dodal je tudi, da je kultura način življenja in ker je v krajevni skupnosti Skorno - Florjan veliko zelo delovnih in uspešnih društev tudi na področju kulture, ta način življenja zagotovo v naši krajevni skupnosti ni zapostavljen, za kar je vesel in predvsem ponosen.

MAŠA STROPNIK

Foto: Arhiv KS Skorno - Florjan

□ V skornem navdušili s smučarskimi skoki

Zaradi vremena jim skoraj ni uspelo. Pa vendarle je na koncu zapadlo dovolj snega, da so lahko člani športne sekcije Turističnega društva Skorno letos znova izpeljali smučarske skoke.

Vse skupaj se je zgodilo ob in na športnem igrišču v Skornem, kjer se je zbralo okoli 30 smučarjev skakalcev, ki so se pomerili v treh različnih kategorijah: mladinci do 20 let, člani od 20 do 35 let ter veterani nad 35. leti. Med pogumnimi mladinci je najdlje poletel domačin **Rok Trap**, takoj za njim se je uvrstil Blaž Viltušnik, tretje mesto pa je zasedel prav tako domačin Boris Pirečnik. Med člani si je največji pokal znova priskočil **Boštjan Oblak**, drugi je bil Anton Podvratnik, tretje mesto pa je zasedel Damjan Lemež. Najdaljši med veterani je bil **David Drev**, drugo mesto je zasedel Srečko Ledinek, tretje mesto pa je pripadlo Martinu Beškovniku. Vsi skakalci so se na koncu pomerili še enkrat, za najdaljši skok med vsemi in tudi tokrat je vso konkurenco preskočil **Boštjan Oblak** iz Lepe Njive.

Člani športne sekcije TD Skorno so seveda trdo delali ves teden, pri delu pa so jim svetovali in pomagali tudi člani Smučarsko skakalnega društva Šoštanj, za kar se jim prijazno zahvaljujejo. Skakalnica je bila zgrajena iz snega, doskočišče skakalnice je bilo zasneženo igrišče. Pika na i celotni sceni je bil velik snežni šank, izza katerega so obiskovalci, katerih res ni bilo malo, lahko kupili tople in hladne napitke ali pa slasten hod dog. Vse zbrane je celo popoldne zabaval Mitja Skornšek, ki je brez dlake na jeziku marsikaterega nasmejal do solz.

Foto: Matej Vranič

V upanju, da jim bo zima naklonjena tudi v prihodnje, člani športne sekcije Turističnega društva Skorno že obljublajo naslednje športne popoldneve, je na koncu zadovoljen povedal **predsednik športne sekcije TD Skorno Grega Skornšek**.

MAŠA STROPNIK

□ Sankanje v Lokovici

Ker letošnja zima ni skoparila s snegom, je PGD Lokovica na zadnji dan počitnic, 24.2.2013 organizirala sankanje za mlade gasilce in gasilke.

Kljub sneženju, se je tekmovanja udeležilo enaindvajset otrok, starih od 6 do 16 let, med seboj pa so se pomerili v štirih kategorijah. Bolj kot končna uvrstitev, je bilo pomembno druženje in dobra volja, ki je odmevala s »Sševga« hriba v Lokovici. Zbralo se je veliko domačinov in staršev, katerim gre zahvala za pogostitev, ki so jo pripravili. Za zaključek smo vsi skupaj zaploskali dobitnikom medalj in si zaželeli, da bi nas tudi v prihodnje zime razvajale s snegom in bi lahko sankanje v Lokovici postalo vsakoletna prireditve.

KARMEN LEDINEK

Foto: Matej Vranič

□ Tekmovanje v sankanju s Svetega Križa za prehodni pokal 2013

Kot že nekaj let zapored, je športno društvo Vulkan iz Belih Vod tudi letos organiziralo tekmovanje v sankanju po naravni progi s Svetega Križa nad Belimi Vodami. Ker nas je zima letos bogato obdabila s snegom, je bila proga odlično pripravljena.

Prijavilo se je 14 pogumnih tekmovalcev, zbralo pa se je tudi kar nekaj navijačev. Ob 13.30 uri se je pričel trening in spoznavanje proge, ob 14.30 pa se je začelo zares. S starta so se pognali prvi neustrašni korenjaki, nekateri v sedečem, drugi v ležečem položaju. Iz spusta v spust so bili hitrejši, drznejši, kar se je seveda poznalo tudi na rezultatih. Vsak tekmovalec se je po progi spustil trikrat, štel pa je najboljši čas. Kako zagnani so bili tekmovalci, pa smo lahko videli tudi po manjših, predvsem smešnih nezgodah, ki jih ni manjkalo. Na srečo resnih poškodb ni bilo, saj je bilo snega na pretek in je ublažil vse ponesrečene pristanke in padce s sank. Vsi sankarji so resnično dali vse od sebe in vsak posebej je zaslužil pohvalo, a kot na vsakem tekmovanju, medalje in pokal pripadajo le prvim trem. Po tekmi in toplem okrepčilu na cilju, smo se odpravili v gostilno pri Savineku, kjer smo imeli svečano podelitev medalj in seveda prehodnega pokala, ki že vrsto let prehaja iz rok v roke neustrašnim in najboljšim sankarjem med nami. Prvo mesto in s tem tudi naslov prvaka v letu 2013 je letos osvojil drzni Janez Navodnik, drugo mesto je osvojil neustrašni Marjan Kotnik, tretje mesto pa si je priboril prvak iz leta 2011 - Zdravko Bačovnik, naš sankarški veteran, s svojimi

Foto: arhiv

legendarnimi sanmi domače izdelave. Da pa vsi ostali tekmovalci, ki so bili le malo počasnejši, ne bi izgubili volje za drugo leto, smo letos podelili tudi tolažilno nagrado. Domen Mazej, ki je osvojil zadnje, 14. mesto, je prejel veliko, slastno čokoladno-bananino torto, ki jo je podelil z vsemi. V prijetni družbi in dobri pijači smo še malo posedeli in poklepetali o tem, da nam je uspelo izpeljati prav prijetno tekmovanje, pa čeprav nam vreme morda ni bilo popolnoma naklonjeno. Vendar smo bili vsi mnenja, da smo preživeli čudovito nedeljsko popoldne v prijetni družbi, to pa je tisto, kar nam največ pomeni.

KŠD VULKAN

□ Žiga Mravljak bo odslej nove izkušnje nabiral v KK Krka

Šoštanj, 27. februarja - Žiga Mravljak je pravi otrok Elektre. Svojo športno pot kot igralec je začel prav v Elektri in se nato za nekaj časa pridružil mladinskim selekcijam iz Laškega in se v sezoni 2006/07 vrnil v svoj matični klub. Nato si je kot posojen igralec nekaj časa nabiral izkušnje v 1. B ligi in sicer v ekipah Medvode, Maribor Branik in Grosuplje.

Ponovna vrnitev, tokrat kot trener, v KK Elektra je sledila v letu 2011. V sezoni 2011/12 in letošnjo sezono je opravljal delo pomočnika trenerja članske ekipe in delo trenerja za fizično pripravo. V letošnji sezoni pa tudi delo trenerja mladinske ekipe, s katero se je uvrstil med najboljših 8 ekip v državi. Žiga Mravljak se je izkazal kot izjemno ambiciozen, marljiv in košarki zavezan trener. Svoje delo v KK Elektra je Žiga opravljal z veliko odliko.

25-letni trener, ki je tudi študent Fakultete za šport v Ljubljani, je pred dnevi prejel mamljivo ponudbo KK Krka, kjer ga je za svojega pomočnika želel imeti trener članske ekipe Gašper Potočnik, s katerim sta uspešno sodelovala že v Elektri v sezoni 2011/12.

Ponudba sicer za KK Elektra ni prišla ob najboljšem trenutku, a pomeni za Elektro in Žigo Mravljaka veliko priznanje. Žigo Mravljaka zato nismo ovirali in smo se mu zahvalili za njegovo izjemno delo ter z njim sporazumno prekinili pogodbo. V njegovi nadaljevanju trenerske kariere mu želimo veliko novega znanja, izkušenj in športne sreče.

Ob odhodu v KK Krka je trener Žiga Mravljak izjavil:

»Košarkarskemu klubu Elektra in vsem vodilnim v klubu, bi se najlepše zahvalil za ponujeno priložnost in izkazano zaupanje na področju trenerskega dela v preteklem letu in pol. Prav tako bi se želel zahvaliti vsem igralcem tako mladinske ekipe, kot tudi članske ekipe KK Elektra in poudariti, da vsakega od njih izredno spoštujem in sem vesel da sem lahko sodeloval z njimi. Zahvale gredo tudi sedanjemu glavnemu trenerju Sebastjanu Krašovcu, ki je z velikim odobravanjem in razumevanjem sprejel mojo odločitev.

V Elektri smo skupaj doživeli vzpone in padce, vendar pa bi naše sodelovanje opisal kot zelo pozitivno.

Foto: SiNi

Morda je ponudba prišla v nekoliko nepravem trenutku, predvsem v smislu faze tekmovanja tako pri članih, kot tudi mladincih v KK Elektra, vendar pa sem mnenja da je to priložnost, ki se morda ponudi enkrat v življenju in takrat jo je treba zgrabiti z obema rokama.

V KK Krka so mi omogočili odlične pogoje za delo in že samo dejstvo, da je Krka aktualni državni prvak govori o tem kakšen izziv je to zame in hkrati velika priložnost za nova dokazovanja, ter moj nadaljnji razvoj na trenerskem področju.

KK Elektra pa želim čim boljše rezultate in seveda čim več zmag tudi v prihodnje!«

TOMAŽ SINIGAJDA, SEKRETAR KK ELEKTRA

Šola poje, Šoštanj poje

Na šestem, že tradicionalnem srečanju pevskih zborov ŠOLA POJE – ŠOŠTANJ POJE, se je v sredo, 6. februarja 2013 predstavilo kar dvanajst različnih zborov, ki so množici zbranih poslušalcev s pesmijo popestrili zimski večer. Nastopili so:

Združeni zbor OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj, MePZ SVOBODA Šoštanj, MePZ DU Šoštanj, MoPZ KUD Ravne, MoPZ Lokovica, ŽePZ Lokovica, Oktet TEŠ, Oktet Zavodnje, Vrtec Šoštanj, Lovski oktet Smrekovec, Pevski zbor Vinca minor, in MePZ Skorno.

FOTO: ARHIV OŠ KDK ŠOŠTANJ

Februarski utrinki

FOTO: OŠ KDK ŠOŠTANJ, DEJAN TONKLI,
OBČINA ŠOŠTANJ, ARHIV PV

*Tone Pavček - Nekaj je
v zraku*

*Nekaj je v zraku,
kar odseva v očeh,
kar odmeva v ljudeh
na vsakem koraku.*

*Čuti se. Sluti.
Kot dih in drget.
Kot šum in šepet
v slednji minuti.*

*Nekaj je v zraku.
Lepega. Nežnega.
Mimobežnega.
Nekaj je v zraku.*

*Je to za pesem
skrivnostni navdih?
Ali ljubezen?
Njen dih in vzdih?*

Velenje

Sp Do 35

LIST

2013

352(497.4 Šoštanj)

9007257,2

COBISS •

KNJARNICA VELENJE

